

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΜΕΡΙΜΝΗ.

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»)

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1955

ΑΡΙΘ. 13

ΠΩΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἐξ ἀφορμῆς δημοσιεύματος, στηριχθέντος προφανῶς, καλῆ τῆ πίστει, ἐπὶ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν, ἐλάβομεν Ἀνακοίνωσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, σχετικὴν πρὸς τὴν τελευταίαν Γεν. Συνέλευσιν αὐτοῦ (9 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.) καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀνάδειξιν τοῦ Προεδρείου του. Ἐπειδὴ δὲ εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν καὶ ἐξ ἄλλων, ἐξ ἴσου ἀξιοπιστῶν, πηγῶν ὀλόκληρον τὴν περὶ τὸ θέμα τοῦτο ἀλήθειαν, περὶ τῆς ὁποίας, ὡς εὐχαρίστως διαπιστοῦμεν, ἀκριβέστατα ὁμιλεῖ καὶ ἡ, περὶ ἧς ὁ λόγος, Ἀνακοίνωσις, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀσχοληθῶμεν σήμερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι δὲν πρέπει ν' ἀφίνωνται ὑπὸ τὸ κράτος ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων. Ἄλλ' αἰσθανόμεθα, ἐπίσης, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δηλώσωμεν, ὅτι οὐδεμίαν διὰ τοῦ παρόντος ἐπιθυμοῦμεν ἀνάμιξιν εἰς προσωπικὰς, τυχόν, διενέξεις καὶ ἀντεγκλήσεις, οὔτε οὐδεμίαν πρόθεσιν ἔχομεν ν' ἀποδυσθῶμεν εἰς ἀκάρπους «συζητήσεις», τὰς ὁποίας ῥητῶς ἀποδοκιμάζει διὰ τοῦ Ἀποστόλου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀκρίβεια λοιπόν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Καὶ ὁ χρόνος τῆς συγκλήσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» καὶ τὰ θέματα αὐτῆς ἀνεκοινώθησαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Κληρικούς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν δι' Ἐγκυκλίου προσκλήσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐννέα ὅλας ἡμέρας πρὸ τῆς διὰ τὴν Συνέλευσιν ὀρισθείσης χρονολογίας. Ἄπαντες, ἐπομένως, οἱ συνελθόντες εἰς αὐτὴν ἐγνώριζον, ὅτι ἐπρόκειτο, μετὰ τὴν «τυπικὴν» παραίτησιν τῶν μέχρι

«Ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη».
(Ὁ Κύριος: Ἰωάν 15,16)

τότε συγκροτούντων τὴν Διοίκησιν τοῦ Συνδέσμου, νὰ προβῶ-
σιν εἰς τὴν ἐκλογὴν νέων μελῶν αὐτῆς.

Παρὰ ταῦτα, ὑπεβλήθη πρότασις περὶ ἀναβολῆς τῆς ἐκλο-
γῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἦτο ἐτοίμη ἡ Συνέλευσις ἵνα προβῇ
εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ πρότασις αὕτη συνεζητήθη, ἐπὶ παρουσίᾳ
τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐλευθέρως καὶ διὰ μακρῶν καὶ ἐν
τέλει ἐτέθη εἰς ψηφοφορίαν, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀπόρριψις
αὐτῆς. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως ταύτης διεξήχθη
ὅλως ἐλευθέρως ἡ ψηφοφορία, ἥτις διήρκεσε δι' ὅλης σχεδὸν τῆς
ἡμέρας, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὀριζομέ-
νης Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πανσο.
Πρωτοσυγκέλλου.

Χαρακτηριστικὸν τοῦ ὅλως ἐλευθέρου καὶ ἀβιάστου τῆς
ἐκλογῆς εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐκ τῶν 367 Κληρικῶν, οἵτινες
παρέστησαν εἰς τὴν Συνέλευσιν, ἀπέσχον τῆς ψηφοφορίας 66,
τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἀνεζήτησεν, οὔτε τότε οὔτε ἔπειτα, καὶ
πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδεμίαν ἐγένετο παρατήρησις διὰ τὴν ἀποχῆν
τῶν μῆτε ἐζητήθη δὲ δι' αὐτὴν οἰαδῆποτε ἐξήγησις, μῆτε σχετικῆ
σύστασις ἐγένετο οἰαδῆποτε εἰς τοὺς ἀποσχόντας. Ἐπίσημον ψη-
φοδέλτιον διὰ τὴν ἐκλογὴν δὲν ὑπῆρχεν, ὡς ἐσφαλμένως ἐγράφη.
Εἶχον δοθῆ μόνον διπλάσια τῶν ἐκλεκτῶν ὀνόματα ὑποψηφίων,
ὅλως ἐνδεικτικῶς, ἐπὶ τούτου δὲ ἐδόθη ἐπανειλημμένως ἡ ἐξή-
γησις καὶ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως πολλάκις ἐδηλώθη, ὅτι πᾶς
ἐκλογεὺς ἦτο ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ οἰονδῆποτε ἤθελε, διαγράφων
ὅσους ἤθελεν ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς του πίνακος καὶ ἐγγράφων εἰς
αὐτὸν ἄλλα, ἀντ' αὐτῶν, πρόσωπα τῆς προτιμῆσεώς του. Οἱ δὲ
ἐκλεγέντες, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, δὲν προέρχονται πάντες ἐκ τοῦ
ἀνωτέρω πίνακος τῶν ὑποψηφίων, ἐν ᾧ ἐξελέγησαν πρόσωπα
μὴ ἀναγραφόμενα εἰς αὐτόν.

Ταῦτα ἐγένοντο κατὰ τὴν ἐν τῷ Καθηδρικῷ Ναῷ Γεν. Συ-
νέλευσιν τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» τῇ 9ῃ Ἀπριλίου ἐ. ἐ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συγκρότησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου-
λίου εἰς Σῶμα, χαρακτηριστικὸν τοῦ, ὅτι οὐδεμίαν «ἐπιταγῆ», ἢ
ἔστω καὶ ἀπλῆ ὑπόδειξις, ἐγένετο ὀποθενδῆποτε εἶναι τὸ γεγονός,
ὅτι διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀντιπροέδρου διεξήχθησαν τρεῖς ψηφοφο-
ρίαι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, βεβαίως, ἦτο ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς
ἔξω τῆς αἰθούσης τῆς συνεδρίας. Κωλυμένου δὲ τοῦ Μακ. Ἀρχι-
επισκόπου, μονίμου Προέδρου τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου», κατὰ τὸ

«Ἐξῆλθεν (ὁ Κύριος) εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι, καὶ ἦν διανυκτε-
ρεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ». (Λουκ. 6, 12)

Καταστατικὸν αὐτοῦ, νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν πρώτην ταύτην συνεδρίαν τοῦ νεοεκλεγέντος Διοικ. Συμβουλίου, προσῆλθεν εἰς αὐτήν, ἐντολῇ τῆς Α. Μακαριότητος, ὁ Πρωτοσύγκελλος Πανος. Ἀρχιμανδρ. κ. Γαβριήλ Καλοκαιρινός, ὅστις, ἀφ' οὗ διεβίβασε τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου, ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι «οὐδεμίαν γνώμην ἢ ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἔχει νὰ διαβιβάσῃ ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν τοῦ Συμβουλίου εἰς Σῶμα καὶ τὴν ἐκλογὴν Ἀντιπροέδρου» καὶ ἐζήτησε ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως. Μόνον δὲ διότι παρεκλήθη ὁμοφώνως καὶ ἐπιμόνως ἐδέχθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συνεδρίαν ὡς ἀπλοῦς θεατῆς.

Πάντα τ' ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα μᾶς ἦσαν γινώστὰ καὶ ἐξ ἄλλως θετικῶν καὶ ἀξιοπίστων πηγῶν, μᾶς ἐπληροφόρησεν ἤδη ἐπισήμως καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου», διὰ τῆς Ἀνακοινώσεώς του, διὰ τῆς ὁποίας οὕτω μᾶς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ φέρωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Συμφωνοῦμεν δὲ ἀπολύτως εἰς τό, ὅτι ἡ Ἀνακοίνωσις αὐτή, ὡς μᾶς βεβαιοῖ ἡ ἴδια, ἀποτελεῖ καὶ τὴν τελευταίαν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπασχόλησιν τοῦ τόσα ἄλλα σοβαρότερα ἔχοντος ἐνώπιόν του Ἱερατικοῦ Σώματος. Διότι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί».

«Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ»

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΜΑΣ

Ἐκεῖνος, πού θὰ ἔχη τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς Ἁγίους Τόπους, θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δικαιολογήσῃ, διὰ τί ἀπὸ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων τόσον πλῆθος προσκυνητῶν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς χριστιανωσύνης ἀδιάκοπα κατέφθαναν εἰς τὴν Παλαιστίνην, διὰ νὰ προσευχηθοῦν «εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου».

Ρίγη συγκινήσεως καὶ αἰσθήματα θείας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν καὶ δονοῦν τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Θὰ πρέπη νὰ εἶναι σκληρὰ σὰν γρανίτης ἡ καρδιά, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῆ τὰς ἱεράς ἐξάρσεις, καὶ τὸ πνεῦμα θὰ πρέπη νὰ εἶναι ἀνάπηρον, διὰ νὰ μὴ ἀναλάβῃ τὰς πτέρυγας του καὶ νὰ πετασθῆ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους τόπους μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Κάθε βῆμα, κάθε σπιθαμὴ γῆς ζωντανεῖ μίαν ἱστορίαν, ἓνα θαῦμα, μίαν διδασκαλίαν, ἓνα ἐπεισόδιον, μίαν πτυχὴν τῆς

«Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ.
(Λουκ. 6,13)

ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος, τῆς Παναγίας Μητρός Του, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Του.

Εἶναι μεγάλη καὶ ἀνυπολογίστου σημασίας διὰ τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ ἡ ἐπίσκεψις τῶν Ἁγίων Τόπων. Εἶναι ἐξαιρετικὴ τιμὴ καὶ μέγα τὸ κέρδος διὰ τὸν προσκυνητὴν καὶ μιὰ θερμὴ εὐχὴ ἀναπηδᾷ αὐθορμήτως ἀπὸ τὴν ψυχὴν του. Νὰ ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος κάθε χριστιανόν, ἀλλὰ ἰδιαίτερος τοὺς κληρικούς μας, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Τότε μόνον κανεὶς δημιουργεῖ σαφῆ καὶ ἀληθῆ ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας καὶ ὅλων τῶν γεγονότων τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Κράζουσι οἱ λίθοι, ὀμιλοῦν οἱ χεῖμαρροι καὶ τὰ βουνά, διδάσκουσι τὰ ἐρείπια καὶ τὰ συντρίμματα, συγκινοῦν τὰ δένδρα καὶ οἱ κάμποι, μεταρσιώνουσι τὰ προσκυνήματα, ἐξαγιάζει ὁ Ἰορδάνης, ἐξαγιάζει ὁ Γολγοθᾶς καὶ ὁ Πανάγιος Τάφος.

Ἴσως ποτὲ ἄλλοτε εἰς τὴν ζωὴν του ὁ προσκυνητὴς τῶν Ἁγίων Τόπων δὲν θὰ αἰσθανθῆ τόσο κοντὰ τὸν Κύριον καὶ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς Κ. Διαθήκης, ὅσον τότε, πού βλέπει μπροστά του τὸν τόπον, τὰ σπίτια τὰ ἱερά, τὰ ἀντικείμενα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ Ἐκείνων εἶχε συνδεθῆ.

Ἡ ὠφέλεια γίνεται μεγαλυτέρα, διότι θὰ φύγουν ἀπὸ τὴν σκέψιν πολλαὶ ἀνακρίβειαι, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία καὶ ἡ ἄγνοια ἐδημιούργησαν εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σχηματίζεται ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις πραγμάτων καὶ γεγονότων. Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια τῆς ἀμέσου ἐποπτείας ὁ χριστιανός, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ὁ κληρικός, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἱεροκῆρυξ, ὁ θεολόγος πλουτίζει περισσότερο τὰς γνώσεις του καὶ ὀμιλεῖ καὶ γράφει καὶ διδάσκει ἀκριβέστερον τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας.

Δὲν εἶναι μικρᾶς σημασίας καὶ τὸ ὅτι ὁ προσκυνητὴς τῶν Ἁγίων Τόπων θὰ δυνηθῆ νὰ παρακολουθήσῃ εὐχερέστερον καὶ τὴν σύγχρονον κατάστασιν, ὡς μάλιστα διαμορφώνεται κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἱστορικῶν σταθμῶν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι τὰ ἱερά αὐτὰ Προσκυνήματα εὐρίσκονται κατὰ μέγα μέρος, τοῦλάχιστον τὰ σπουδαιότερα, εἰς χεῖρας τοῦ ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν συνετὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κ. Τιμοθέου διεξάγει σκληρὸν καὶ ἀνισὸν ἀγῶνα πρὸς πολλαπλοῦς καὶ ποικιλομόρφους ἀντιπάλους. Ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης,

«Καὶ προσκαλεῖται οὗς ἤθελεν αὐτός...».

(Μάρκ. 3,13)

ἀριθμοῦσα μόλις ὀλίγας δεκάδας ἀδελφῶν, παλαίει ἀπεγνωσμένως κατὰ τῆς ὀργανωμένης καὶ πανισχύρου προπαγάνδας πάσης ἀποχρώσεως καὶ θὰ ἦτο παράλειψις καθήκοντος, ἐὰν δὲν ἐξῆρητο καὶ διὰ τῶν πενιχρῶν τούτων γραμμῶν ὁ ἠρωϊσμός καὶ αἱ θυσίαι τῶν ἱερωμένων τούτων ἀκριτῶν, τῶν ἀκοιμήτων φρουρῶν τῆς ὠραιότερας χριστιανικῆς παρακαταθήκης. Χωρὶς ἀπολαυὰς ὑλικάς, χωρὶς βλέψεις μελλοντικὰς, ὑστερούμενοι καὶ ποικιλοτρόπως θλιβόμενοι, κρατοῦν ἀνημμένην τὴν λαμπάδα τῆς πίστεως καὶ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς ἀφανεῖς αὐτοὺς ἥρωας, οἱ ὁποῖοι διετήρησαν τὰ ἀναφαίρετα καὶ λαμπρὰ προνόμια τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τόσοι λαοὶ καὶ πολιτισμοὶ καὶ γλῶσσαι καὶ φυλαὶ καὶ αὐτοκρατορίαι παρῆλθον διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Εἶναι μεγάλη ἐνίσχυσις, ὄχι ἀπλῶς ὑλικὴ ἀλλὰ κυρίως πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ, ἣ ἐπίσκεψις προσκυνητῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἰδιαιτέρως οἱ ἐξ Ἑλλάδος προσκυνηταὶ προκαλοῦν μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνδιαφέρον, διότι ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μόνη ὀρθόδοξος χώρα ἐλευθέρας καὶ ὀργανωμένης Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ὁποίαν μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης προσβλέπουν πάντοτε οἱ ἀγιοταφῖται ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἐναπομείναντες, ἐλάχιστοι δυστυχῶς, Ἑλληνορθόδοξοὶ κάτοικοι τῶν Ἁγίων Τόπων.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, μεγίστη ἐθνικὴ ὠφέλεια καὶ ἀνυπολόγιστον θρησκευτικὸν κέρδος, ἂν διοργανώοντο ἱεραὶ Ἀποδημίαι διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπισημότερον καὶ τῇ συνεργίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε καὶ περισσότεροὶ προσκυνηταὶ νὰ μετέχουν καὶ τὰ ἔξοδα νὰ μειώνωνται εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατόν, ὅπως ἄλλως τε πράττουν ἑτερόδοξοὶ Ἐκκλησίαι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν σημαντικωτέραν ἐνέργειαν ἐκ μέρους μας, θὰ ἦτο ἡ διοργάνωσις εἰς καταλλήλους εὐκαιρίας ἱερῶν Ἀποδημιῶν τῶν Ἱερέων μας, διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ νὰ μὴ μείνη κανεὶς κληρικὸς μας, ποῦ νὰ στερηθῆ αὐτῆς τῆς χαρᾶς καὶ εὐλογίας. Καὶ τὸ ἀκόμη λαμπρότερον: Νὰ εὐρίσκοντο στελέχη δυνατὰ καὶ ἱκανὰ νὰ ἐπανδρώσουν τὰ ἱερά μας Προσκυνητήματα καὶ νὰ ὑπηρετήσουν ἐκεῖ, ὅπου ὁ Κύριος ὑπηρετήσῃ καὶ κατειργάσθῃ, διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου Του, τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

«Καὶ ἐποίησε δ ὁ θεὸς καὶ ἴνα ὧσι μετ' αὐτοῦ καὶ ἴνα ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρύσσειν... οὗς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασεν». (Λουκ. 6,13)

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ (*) Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Α΄. Περὶ μετανοίας.

1. α) Πῶς ἐλέγχει ὁ Χριστὸς τὴν πονηρὰν γενεὰν τῆς ἐποχῆς Του ; Λουκ. ια΄ 29-32, Ματθ. ια΄ 20-29.
- β) Ὅποιαν τιμωρίαν ἐξαγγέλλει διὰ τοὺς ἀμετανοήτους ; Λουκ. ιγ΄ 5, πρβλ. Ρωμ. ζ΄ 23, Ἀποκ. θ΄ 20-21, Ἰεζεκ. ιη΄ 4.
- γ) Διατί ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον ; Λουκ. ε΄ 32, ιη΄ 13, ιε΄ 17-20, κγ΄ 42-43, (πρβλ. Α΄ Τιμ. α΄ 15, Α΄ Ἰωάν. δ΄ 9).
2. α) Διατί μισεῖ ὁ Θεὸς τὴν ἁμαρτίαν ; Διότι Αὐτὸς εἶναι Ἅγιος, ἡ δὲ ἁμαρτία βδελυκτὴ. Λουκ. ις΄ 15.
- β) Πῶς βλέπουν οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν Θεόν ; Λουκ. ε΄ 8, πρβλ. Ρωμ. η΄ 7.
- γ) Τί μᾶς εἶπεν ὁ Χριστὸς διὰ τὴν καρδίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ; Μάρκ. ζ΄ 21-23—καὶ πῶς μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ ; Ὅχι ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἰερ. ι΄ 23, ἀλλὰ διὰ τοῦ Πνεύματος : Ἰωάν. γ΄ 3, ιδ΄ 26.
3. α) Ἐὰν ὁ ἁμαρτωλὸς, καλούμενος εἰς μετάνοιαν, δὲν σώζεται, τίς πταίει ; — Λουκ. ιγ΄ 34, Β΄ Κορινθ. ε΄ 20, Ἰωάν. ε΄ 40.
- β) Ποῖον ἔργον ἔκαμεν ὁ Θεός, διὰ νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς πρὸς Ἐαυτόν ; Ρωμ. ε΄ 8, Ἰωάν. γ΄ 16, Ματθ. κ΄ 28, πρβλ. Β΄ Κορ. ε΄ 19-21, (Ἰεζεκ. λγ΄ 11).
- γ) Ὅποιαν χαρμόσυνον καὶ σωτήριον πρόσκλησιν κάμνει ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους ; Μάρκ. α΄ 15, Ματθ. ια΄ 28, Ἀποκ. γ΄ 20. Καὶ διὰ τῶν Ἀποστόλων Του ; — Β΄ Κορινθ. ε΄ 20.

Β΄. Περὶ μετανοίας καὶ πίστεως καὶ ἁγιασμοῦ.

1. α) Ὅποιαν μετάνοιαν θέλει ὁ Χριστὸς ; — Ματθ. ζ΄ 17-19, πρβλ. Β΄ Κορινθ. ζ΄ 10.
- β) Πότε πρέπει νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ πιστεύσωμεν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 318.

«Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων...».
(Ματθ. 10,1)

- εἰς τὸν Χριστόν ; Τώρα : Ματθ. η' 22, Λουκ. ιθ' 5,8, πρβλ. Ἑβρ. β' 7.
- γ) Τί ὑπόσχεται νὰ δώσῃ ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς ζητοῦντας ; Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα : Λουκ. ια' 13, Ἰωάν. ιδ' 16-17.
2. α) Τί εἶπεν ὁ Χριστὸς διὰ τὴν πίστιν τινῶν ; — Ματθ. η' 10. θ' 27-30.
- β) Τί γίνονται αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν, ἀφοῦ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Χριστόν καὶ ἐξομολογηθῶμεν ; Συγχωροῦνται : Ματθ. η' 2, Λουκ. ε' 20, Ἰωάν. κ' 22-23, πρβλ. Πράξ. ιγ' 38, ι' 43, κς' 18.
- γ) Τί ἄλλο ἀποκτῶμεν διὰ τῆς πίστεως ; — Ἰωάν. ε' 24, πρβλ. Ρωμ. η' 1, οὐδεμία κατάκρισις καὶ ζωὴ αἰώνιος. — Ἰωάν. ε' 24, ια' 25-26.
3. α) Περὶ ἀγιασμοῦ τί μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς ; — Ἰωάν. γ' 3, Α' Πέτρ. α' 16, πρβλ. Α' Κορ. α' 30, Θεσ. ε' 23, Φιλ. β' 13.
- β) Πῶς ἀγιάζει ἡμᾶς ὁ Θεός ; διὰ τῶν ἀγιαστικῶν μέσων, τοῦ λόγου Του, τοῦ Πνεύματός Του καὶ τῶν θείων Μυστηρίων : Ἰωάν. ιζ' 17-19, Ματθ. κς' 28, κγ' 19, πρβλ. Α' Κορ. ς' 17, α' 30.
- γ) Τί ζητεῖ ἀπὸ τὸν ὁπαδόν Του ὁ Χριστὸς ; Πίστιν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν πρὸς πνευματικὴν καρποφορίαν, μετ' αὐταπαρνήσεως : Ἰωάν. ιε' 4-5, Λουκ. ιζ' 5, πρβλ. Ἑβρ. ιβ' 1-3, Γαλ. β' 10.

Γ'. Περὶ ἔργων πίστεως.

1. α) Ἡ πίστις τί ἀποτέλεσμα φέρει εἰς τὴν ζωὴν ; — Ματθ. ε' 16, πρβλ. Γαλ. ε' 6, Α' Ἰωάν. ε' 4,5, Φιλιπ. δ' 13.
- β) Ὅποια εἶναι ἔργα ἀγαθὰ ; Ματθ. ιε' 8-9, πρβλ. Ἑβρ. ια' 6, Ἐφεσ. β' 10.
- γ) Ὅποια εἶναι εὐάρεστα τῷ Θεῷ ἔργα ; Ἰωάν. ιζ' 4, πρβλ. Α' Κορινθ. ι' 31, ς' 20 (τὰ μετὰ πίστεως, μετ' ἀγάπης καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ πραττόμενα).
2. α) Εἰς τί συγκεφαλαιοῦται ὅλος ὁ Θεῖος Νόμος ; Ματθ. κβ' 40, πρβλ. Ρωμ. ιγ' 10, διάβασε καὶ ὅλο τὸ Α' Κορινθ. ιγ'.
- β) Ποῖα τὰ ἔργα τῆς πρὸς τὸν Χριστόν ἀγάπης ; — Ματθ. ι' 12, ις' 16, Λουκ. ιβ' 8, πρβλ. Ρωμ. ι' 10, Ἰωάν. ιδ' 15, Ματθ. ις' 22, Ἰωάν. γ' 14-16.

«...ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν».
(Ματθ. 10,1)

- γ) Τί μᾶς εἶπεν ὁ Χριστὸς διὰ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν καλῶν ἔργων. Ματθ. ι' 42, κε' 35-40, Μάρκ. θ' 41.
3. α) Ὅτι πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα οἱ λαβόντες τὴν σωτηρίαν, ὑπὲρ αὐτῆς, τί εἶπεν ὁ Χριστὸς; Ἰωάν ζ' 17, πρβλ. Β' Πέτρ. γ' 19, Α' Κορ. ιε' 58, Α' Θεσ. α' 3.
- β) Ποῖον μάθημα δίδει ὁ Χριστὸς ὡς πρὸς τὸ ἔργον Του, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκτελώμεν; — Ἰωάν. θ' 4, Λουκ. β' 49.
- γ) Ποῖον εἶναι τὸ ἐλατήριον τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς ἀγίαν ζωὴν; Οὔτε ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, οὔτε ἡ ἐλπίς τῆς ἀποκτήσεως τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ ἡ υἱικὴ ἀγάπη: Ματθ. ι' 37. Ἐπειδὴ εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ, τέκνα φωτός, ναὸς Ἁγίου Πνεύματος, λυτρωθέντες, ἀγορασθέντες διὰ τιμῆς, γίνεσθε λοιπὸν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ: Ἰωάν. ιδ' 15, 23-24. πρβλ. Α' Ἰωάν. γ' 1,3, Γαλ. δ' 5-7, Α' Κορ. ε' 19-20, γ' 16, ιε' 50-58, Β' Κορ. ε' 16,18, ζ' 1, Κολ. α' 10-14, Ἐφεσ. ε' 1.

[Συνεχίζεται]

Π.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

1ον

Εἰς τὴν Δ' Κυριακὴν, 3 Ἰουλίου 1955

(Ρωμ. 6, 18-23)

Ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζεται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐγράφη ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον χάριν τῶν Χριστιανῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης, πρὸς τοὺς ὁποίους καὶ τὴν ἔστειλεν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν Κόρινθον. Εἰς τὴν ἀποστολικὴν δὲ περικοπήν, πού ἀκούεται σήμερον εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν καὶ πού εἶναι παρμένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς Χριστιανούς ἐκείνους ὁ θεὸς Ἀπόστολος τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο πρὶν πιστεύσουν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅποτε ἦσαν «δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας». Καὶ πρὸς τὴν κατάστασιν ἐκείνην συγκρίνει τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὐρίσκοντο μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν σωζομένων, «ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας» πλέον.

*

Ἐπειδὴ φυσικά, εἶναι πολὺ καλλιτέρα ἡ κατάστασις αὐτῆς τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀπὸ ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν περιέλθει, ὅταν ἦσαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, συμβουλεῖ καὶ συνιστᾷ νὰ προσέξουν, νὰ μείνουν πράγματι ἐλεύθεροι. Αὐτὴ ὁμως ἡ ἐλευθερία ἐξασφαλίζεται μὲ τὴν τε-

«Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγέλλας αὐτοῖς λέγων...».
(Ματθ. 10,5)

λείαν ύποταγήν εις τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλο παρά ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν «δικαιοσύνην», πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν.

Καὶ τονίζει μίαν μεγάλην ἀλήθειαν, ποῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των πικρὰν πείραν ἐγνώριζον οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφεν: Ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δουλείας εἰς τὴν ἀμαρτίαν εἶναι ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἐντροπή, ποῦ φέρει κάθε ἀμαρτία εἰς τὴν ψυχὴν κάθε ἀνθρώπου, μέχρις οὗτου, τέλος, τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν πνευματικὸν θάνατον!

Ἐν ᾧ, ἀπεναντίας, ὁποῖος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν χάριν δὲ καὶ τὴν βοήθειάν Του, γίνεται ἐκτελεστής τοῦ θεοῦ θελήματος καὶ ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, τῆς «δικαιοσύνης», αὐτός, ἀντὶ τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς ἐντροπῆς, κερδίζει τὸν «ἀγιασμόν» καὶ τὴν χαρὰν (ποῦ ὁ ἀγιασμός αὐτὸς φέρνει εἰς τὴν ψυχὴν) καί, ἀντὶ τοῦ θανάτου, ἀποκτᾷ «ζωὴν αἰώνιον». Διότι, ἐν ᾧ «τὰ ὀφώνια τῆς ἀμαρτίας» εἶναι πάντοτε «θάνατος», ὁποῖος ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ἀποκτᾷ «τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ», τὸ ὁποῖον εἶναι «ζωὴ αἰώνιος».

Αὐτὰ ἔγραφε πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς παλαιᾶς Ρώμης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ καὶ νὰ τοὺς τυνώσῃ, ὥστε νὰ μένουν πάντοτε πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον, τὸν μοναδικὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν αἰσχρὰν καὶ θανατηφόρον δουλείαν τῆς ἀμαρτίας. Μᾶς τὰ διαβάζει δὲ ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον, διὰ νὰ τὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας καὶ ἡμεῖς, καὶ νὰ ἐκτιμῆσωμεν καθὼς πρέπει αὐτὸ «τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ», ποῦ μᾶς ἔδωκεν ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα καὶ μὲ τὸ ἅγιον Χρίσμα, ὥστε νὰ προσπαθοῦμεν πάντοτε νὰ πολιτευώμεθα ὅπως ἀπαιτεῖ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν «χάρισμα», ποῦ μᾶς ἐγγυᾶται τὴν αἰώνιον ζωὴν.

*

Δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ ὅτι ἐβαπτίσθημεν καὶ ἐμυρώθημεν καὶ τὸ ὅτι τηροῦμεν μερικοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς θρησκείας μας καὶ πιστεύομεν ἀπλῶς, ὅτι ὅλα ὅσα μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀληθινά. Εἶναι ἀνάγκη, μαζὶ μὲ ὅλα αὐτά, νὰ μὴ παύωμεν ποτὲ νὰ ἀγωνιζώμεθα, διὰ νὰ μείνωμεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ποῦ μᾶς ἔχρησεν ὁ Χριστός. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ἀμαρτίαν καὶ πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, μὲ σκοπὸν μας πάντοτε καὶ κίνητρον τῆς ζωῆς μας τὸν «ἀγιασμόν», κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ: «Γίνεσθε ἅγιοι, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι».

2ον

Εἰς τὴν Ε' Κυριακὴν, 10 Ἰουλίου 1955

(Ρωμ. 10, 1-10)

Ἐπὶ τὸν ἕνα ἔχουν πολλοὶ «χριστιανοί», οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε παραπονοῦνται, ἄλλοτε ἐλέγχουν καὶ ἄλλοτε... καὶ ὑβρίζουν ἀκόμη, διότι δὲν γράφονται μερικὰ πράγματα, ὅπως τὰ θέλουν καὶ ὅπως τὰ ἀντιλαμβάνονται οἱ ἐπιστολογράφοι μας! Πολλάκις δὲ εἶναι καὶ τόσο ἐξωφρενικὰ τὰ λεγόμενα ἢ τὰ γραφόμενα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε διερωτᾶται κανεὶς τί νὰ θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;...

*

Ἐντὶ νὰ διαβάζωμεν μὲ ταπεινώσιν καὶ μὲ προσοχὴν καὶ νὰ προσπαθοῦμεν νὰ προσαρμόσωμεν τὰς σκέψεις των καὶ τὴν ζωὴν των πρὸς ὅσα ἐγκύρως καὶ ὑπευθύνως διδάσκονται, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς

«...εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέληθετε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσελήθητε...».

(Ματθ. 10,5)

Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας... Ἄλλοι μὲν, διότι ἔτυχε νὰ παραπλανηθοῦν, ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ ἀγνοίᾳ των, ἀπὸ κάποιαν ἀίρεσιν· ἄλλοι δέ, διότι ἔτυχε νὰ σχηματισθῶν —πάλιν ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ ἀγνοίᾳ των—μὴν οἰανδήποτε σφραγεῖν ἰδέαν· καὶ ἄλλοι—τὸ καὶ χειρότερον!—διότι ἔχουν συμπερὸν νὰ εἶναι μερικὰ πράγματα ἀλλοιώτικα, ἀπὸ ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι..., ὅλοι αὐτοὶ μᾶς βομβαρδίζουν μὲ παρατηρήσεις, μὲ ἐλέγχους, καὶ μὲ ὕβρεις ἀκόμη, καὶ ὅλοι ἐπικαλοῦνται τὸν Χριστόν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἀλήθειαν, τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, διὰ νὰ στηρίξουν τὰς ἀνοησίας των καὶ πολλὰκις καὶ τὰς... βλασφημίας των!

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μοναδικὸν τὸ φαινόμενον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶτε ἔχουν ἓνα κάποιον ἀδιαφώτιστον «ζῆλον Θεοῦ», εἶτε καὶ ἐπιδιώκουν μὲ κάθε μέσον νὰ δικαιώσουν τὰς γνώμας καὶ τὰς ἀπόψεις τὰς ἰδικὰς των καὶ ποὺ δὲν ὑποτάσσονται εἰς καμίαν αὐθεντίαν, μήτε καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν αὐθεντίαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι πολὺ παλαιόν· καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους τέτοιους ἔχουν προέλθει εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον αἱ μεγαλύτερα πλάναι, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλύτερα κακουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν κατάστασιν ἀποδίδει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ τό, ὅτι οἱ ὁμοεθνεῖς του οἱ Ἰσραηλιταὶ δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν λύτρωσιν, ποὺ εἰς αὐτούς, κατὰ πρῶτον λόγον, ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ καὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου...καὶ νὰ σταυρώσουν ἀκόμη τὸν Λυτρωτὴν!

Περὶ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ ὁ θεὸς Ἀπόστολος εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς του καὶ ἐκφράζει τὴν βαθυτάτην λύπην του διὰ τὴν κατάστασιν των. Διότι «ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» καὶ «τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν».

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ σημερινοῦ τεμαχίου τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀφ' οὗ ἐκφράζει τὸν πόνον του διὰ τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀμετανοησίαν τῶν ὁμοεθνῶν του, ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ὁποίων εὐχεται πρὸς τὸν Θεόν, κάμνει ἔπειτα μίαν σύγκρισιν μεταξὺ τῆς πρὸ Χριστοῦ νομικῆς δικαιοσύνης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῆς μετὰ Χριστόν «χάριτος καὶ ἀληθείας», ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν «ἐκ πίστεως δικαιοσύνην» καὶ ἡ ὁποία τώρα εἶναι πάρα πολὺ πλησίον εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἡ νομικὴ δικαιοσύνη τῆς Π. Διαθήκης, πρὸ τοῦ Χριστοῦ, ὑπέσχετο μίαν πρόσκαιρον ἐπὶ τῆς γῆς ἀνταπόδοσιν καὶ τὸ πολὺ-πολὺ μίαν μακροχρόνιον ζωὴν. Ἄλλὰ ἡ μετὰ τὸν Χριστόν «ἐκ πίστεως δικαιοσύνη» ἐξασφαλίζει τὴν ὀριστικὴν «σωτηρίαν» εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Δὲν εἶναι δὲ ἀκατόρθωτα καὶ δύσκολα ὅσα ζητεῖ αὐτὴ ἡ νέα «δικαιοσύνη». Σοῦ εἶναι ἀρκετὸν νὰ πιστεύσῃς βραθεὶ μὲ τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὸν ὁμολογήσῃς θαρραλέα μὲ τὸ στόμα σου. Ἰδιαιτέρως δὲ τονίζεται ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν, διότι αὐτὴ εἶναι τὸ κορύφωμα τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁποῖος πιστεύσῃ εἰς αὐτὴν δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ πιστεῖ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ λέγονται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

*

Μὲ τὴν βραθεῖαν πίστιν δικαιώνεσαι καὶ μὲ τὴν θερμὴν ὁμολογίαν σφώζεσαι. Ὅτι δὲ μήτε ἡ πίστις εἶναι πραγματικὴ, μήτε ἡ ὁμολογία ἔχει ἀξίαν,

«...πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ».
(Ματθ. 10,6)

ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς πίστεως, πού εἶναι τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, δὲν τὸ λέγει μὲν εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος—διότι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ θέμα του τώρα—τὸ τονίζει ὅμως μὲ πολὺ μεγάλην ἔμφρασιν ὁ ἴδιος εἰς μίαν ἄλλην του ἐπιστολὴν, εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους. Ἐκεῖ λέγει, ὅτι, καὶ ἂν τὰ γνωρίζης ὅλα καὶ ὀμιλῆς καὶ τῶν ἀγγέλων ἀκόμη τὰς γλώσσας, τίποτε δὲν εἶσαι, ἂν δὲν ἔχῃς ἀγάπην· τίποτε δὲ δὲν κερδίζεις χωρὶς τὴν ἀγάπην, καὶ ἂν ἀκόμη παραδώσῃς τὸ σῶμά σου, διὰ νὰ καὶ διὰ τὴν πίστιν σου εἰς τὸν Χριστόν! Τὸ ἴδιον δὲ τονίζει καὶ ὁ Ἀδελφός Θεός Ἰάκωβος, ὅταν γράφῃ, ὅτι «ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν».

Ἄς τὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν των ὅσοι πιστεύουν, ὅτι ἔχουν «ζῆλον Θεοῦ».

3ον

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων, 17 Ἰουλίου 1955

(Τίτ. 3, 8-15)

Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Κρήτην καὶ ὠργάνωσε τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς μεγαλονήσου, ἀφῆκεν ἐκεῖ τὸν μαθητὴν του Τίτον, τὸν ὁποῖον χειροτόνησεν Ἐπίσκοπον, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὀλόκληρον τὴν νῆσον, νὰ χειροτονήσῃ πρεσβυτέρους εἰς τὰς διαφόρους πόλεις καὶ νὰ ἐποπτεύῃ εἰς τὴν καλὴν διοίκησιν τῶν χριστιανῶν.

Πρὸς τὸν πρῶτον λοιπὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κρήτης, τὸν Τίτον, ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπενθύμιζε μερικὰ πράγματα, σχετικὰ μὲ τὸ ἔργον του, καὶ τοῦ ἔδιδεν ὠρισμένας ἄλλας παραγγέλιας περὶ τοῦ τρόπου τῆς καλλιτέρας ἐκτελέσεως τῆς ἀποστολῆς του. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὐτή, ἡ «πρὸς Τίτον», σφάζεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς διαβάσεται σήμερον εἰς τοὺς ναοὺς μας κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

*

Προηγουμένως ὁ ἱερός Ἀπόστολος εἶχεν εἶπει, ὅτι «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», ἡ ὁποία μᾶς ὀδηγεῖ πῶς ν' ἀπαρνηθῶμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, διὰ νὰ ζήσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον «σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς» (Τίτ. 2,11-12). Καὶ ἐν συνεχείᾳ λέγει, εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν, ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι ἀληθινὰ, εἶναι «πιστὸς ὁ λόγος» αὐτός· καὶ τονίζει ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Τίτον: Νὰ βεβαιώνη δι' ὅλα αὐτὰ τοὺς χριστιανούς του, ὥστε, ὅσοι πραγματικὰ ἔχουν πιστεύσει εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν νὰ φροντίζουν πάντοτε νὰ «προϊστάνται καλῶν ἔργων», ἔργων δηλαδὴ πίστεως καὶ ἀγάπης, ὅπως ἐλέγομεν, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Διότι αὐτὰ τὰ ἔργα εἶναι «τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα» εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀρχίζει ἡ σημερινὴ μας ἀποστολικὴ περικοπὴ.

Πόσον πρακτικὰ καὶ ρεαλιστικὰ σκέπτεται καὶ γράφει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν! «Κ α λ ἄ ε ρ γ α!» Αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα, πού ἀποδεικνύουν τὴν ὀρθὴν πίστιν. «Δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου», γράφει καὶ ὁ Ἀδελφός Θεός Ἰάκωβος.

«Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

(Ματθ. 10,7)

*Οχι μάταια λόγια, άνόητοι συζητήσεις και φιλονεικία διά ζητήματα άνάξια προσοχής, εΐς τὰ όποια οί άνθρωποι προσέχουν πολλάκις πάρα πολύ, διά νά δικαιολογήσουν τήν κενότητα τής ψυχής των και τήν κούφότητα του νοϋ των. Αϋτά, ό άνθρωπος του Θεοϋ πρέπει νά τὰ άποφεύγη, νά μη χάνη τόν καιρόν του με αϋτά: «Μωράς δέ ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιστασο». Διότι αϋται δέν είναι, παρά «άνωφελεΐς και μάταιοι».

Δέν έχει πολύν καιρόν διαθέσιμον ό χριστιανός και δέν έχει διόλου καιρόν «για χάσιμο». Δέν ήμπορεί ό πιστός «νά σκοτώνη τόν καιρόν του», διά τιποτεΐνια πράγματα. *Έχει πολϋ σπουδαιότερα έμπρός του νά κάμη, τὰ «καλά έργα», τὰ χριστιανικά έργα «τά καλά και ώφέλιμα». Και άκόμη και οί Ποιμένες τής *Εκκλησίας, όταν έχουν έμπρός των ανθρώπους άπίστους ή «αΐρετικούς», που έπιμένουν με πείσμα εΐς τήν πλάνην των και ως άρχήν των έχουν τό «ού με πείσεις καν με πειθης», έχουν υποχρέωσιν νά μη χάνουν με τέτοιους ανθρώπους τόν καιρόν των. *Άρκετή είναι μία και δύο συναντήσεις διά τήν νουθεσίαν των. *Όταν έπιμένουν εΐς τό πείσμά των οί άνθρωποι αϋτοί, δέν πρέπει περισσότερον νά μάς άπασχολοϋν: «Αΐρετικόν άνθρωπον μετά πρώτην και δευτέραν νουθεσίαν παραιτοϋ». —Αϋτοί πλέον με τό πείσμά των γίνονται «αϋτοκατάκριτοι».

*Εκείνο, που πρέπει νά προσέχουν οί Ποιμένες, είναι: Νά διδάσκονται και ν' άσκούνται οί πιστοί εΐς τό νά αναλαμβάνουν πρωτοβουλίας διά τὰ «καλά έργα», και νά είναι εΐς θέσιν νά βοηθήσουν, κάθε φοράν που υπάρχει άνάγκη, ώστε κανένας άπ' αϋτούς νά μη μένη «άκαρπος». Και αϋτό τό τονίζει διά δευτέραν φοράν: «Μαυθανέτωσαν δέ και οί ήμέτεροι καλών έργων προϊστασθαι εΐς τās αναγκαίας χρείας, ίνα μη όσιν άκαρποι».

*

*Όσοι από τους Χριστιανούς μας «πνίγονται εΐς τὰ ρηγά», τaráσσονται δέ και οί ίδιοι και τaráσσουν και τους άλλους με «μωράς ζητήσεις» και «είρεις», ός προσέξουν ιδιαίτέρως αϋτήν τήν σημερινήν άποστολικήν διδασκαλίαν. *Άλλά και δι' όλους μας είναι αϋτή ή διδαχή χρησιμωτάτη. Διότι γνωρίζει ό διάβολος νά μάς έξαπατά με διάφορα μέσα, που δέν ήμποροϋμεν νά τὰ διακρίνωμεν, διότι «και εΐς άγγελον φωτός μετασχηματίζεται» πολ- λάκις, διά νά μάς άποπλανήση και νά μάς καταστήση «άκάρτους».

4ον

Εΐς τήν Ζ' Κυριακήν, 24 'Ιουλίου 1955

(Ρωμ. 15, 1-7)

Κατά τās προηγουμένας Κυριακάς έγινε λόγος διά τήν αξίαν και διά τήν αναγκαιότητα τής αγάπης. Είναι δέ ή αγάπη, όπως λέγει ό *Απόστολος Παϋλος, «τό πλήρωμα του νόμου» (Ρωμ. 3,10) και ή μεγαλειτέρα από τās άρετάς (Α' Κορ. 13,13). Διότι χωρίς αϋτήν εκμηδενίζονται όλαί αι έλλαί άρεταί (Α' Κορ. 13,1-3), άφ' οϋ και ό Κύριος εδήλωσεν, ότι: *Από τήν αγάπην κρέματαί όλος ό νόμος και οί προφήται (Ματθ. 22,40) και αϋτή είναι τό χαρακτηριστικόν γνώρισμα τών αληθινών μαθητών του Χριστοϋ ('Ιωάν. 13,35).

Δι' αϋτό ό *Απόστολος Πέτρος έγραψεν, ότι «ή αγάπη καλύπτει πλήθος

«'Ιδοϋ έγώ άποστέλλω ύμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων...»
(Ματθ. 10,16)

ἀμαρτιῶν» (Α' Πέτρ. 4,8) καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης ἐδίδασκειν, ὅτι «ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. 4,16).

*

Διὰ τὴν ἀγάπην λοιπὸν μᾶς ὁμιλεῖ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν σημερινήν μας ἀποστολικὴν περικοπὴν, πού εἶναι παρμένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ρώμης. Καὶ ἰδοὺ τί μᾶς λέγει:

«Ὅποιος εἶναι δυνατὸς ἔχει χρέος νὰ σηκῶνῃ τὰ βάρη τῶν ἀδυνάτων. Καὶ ὁ καθένας μας πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ εἶναι εὐχάριστος πρὸς τὸν πλησίον του «εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν». Διότι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς δὲν προσεπάθησε ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν Του, ἀλλὰ ἐσήκωσεν ἐπάνω του τοὺς «ὄνειδισμοὺς» καὶ τὰς ὕβρεις τῶν ἀσεβῶν, ὅπως τὸ εἶχε προφητεῦσει ὁ ἱερὸς Ψαλμωδός, ὅταν ἔγραφεν: «οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ». Δι' αὐτό, ἄλλωστε, ἐγράφησαν ὅλα αὐτὰ εἰς τὰ ἱερά μας Βιβλία πρὸς ἰδικὴν μας διδασκαλίαν διὰ νὰ διδασκώμεθα ἡμεῖς, ὥστε νὰ ἀποκτήσωμεν «τὴν ἐλπίδα», μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ τὴν παρηγορίαν «τῶν Γραφῶν». Καὶ εἴθε ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως νὰ σᾶς ἀξιώσῃ, ὥστε ὅλοι νὰ ἔχετε τὰς ἰδίας σκέψεις καὶ τὰ ἴδια φρονήματα—«τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις»,— σύμφωνα πάντοτε μὲ τὸ θέλημα καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντες δηλαδὴ ὅλοι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὅσα Ἐκεῖνος ἐδίδαξεν, ἐπιθυμοῦντες ὅλοι ὅτι Ἐκεῖνος θέλει καὶ σκεπτόμενοι πάντοτε ὅλοι, εἰς κάθε περίστασιν, ὅπως Ἐκεῖνος σκέπτεται—«κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν». Τότε ἡ δοξολογία σας πρὸς «τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», θὰ γίνεται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἀπὸ ὅλους· καὶ τότε ὅλοι μαζί, ἡνωμένοι μὲ τὴν κοινὴν πίστιν καὶ μὲ τὴν ἀγάπην, ὡσὰν μὲ ἓνα στόμα, θὰ τὸν δοξάζετε καὶ θὰ τὸν ὑμῆτε.

«Προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους» λοιπὸν. Ἀνέχεσθε, δηλαδὴ, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ φροντίζετε μὲ στοργὴν καὶ μὲ ἐπιμέλειαν ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶναι ἐλαττωματικὸς εἰς τὴν χριστιανικὴν του ζωὴν. Διότι τὸ ἴδιον ἔκαμε δι' ὅλους ἡμᾶς ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος «προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ». Πόσα δὲ ὑπέφερεν πρὸς χάριν μας ὁ Χριστὸς! «Αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν», ὅπως εἶπεν ὁ Προφῆτης. Αὐτὸς ἔγινε δι' ἡμᾶς «ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου»! Καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅπως τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος κάποτε, ν' ἀγαπᾷ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς ἠγάπησεν ὅλους καὶ ἔδωκε τὴν ζωὴν Του «λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

*

Αὕτη εἶναι ἡ σημερινὴ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου, διδασκαλία πολὺ ἐπικαιρὸς πάντοτε καὶ πολὺ ἀναγκαία. Διότι εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού, ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι «δυνατοί», νομίζουν ὅτι ἔχουν δικαίωμα νὰ περιφρονοῦν ἐκεῖνον, πού θεωροῦν ὡς «ἀδυνάτους». Πάντοτε δὲ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν νὰ «ἀρέσκουν» μόνον εἰς τοὺς ἑαυτούς των, δηλαδὴ νὰ ἱκανοποιοῦν μόνον τὰς ἰδικὰς των ἀνάγκας καὶ τὰς ἰδικὰς των ἐπιθυμίας, καὶ πολλάκις μάλιστα εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Καὶ πάντοτε ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὴν κοινότητα τῆς χριστιανικῆς προσπαθείας τῆς ἀμοιβαίας «οἰκοδομῆς», πού ἀποτελεῖ συγχρόνως τὴν ἐπιβεβλημένην ἐργασίαν διὰ τὴν «οἰκοδομὴν

«...γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὕφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί».
(Ματθ. 10,16)

τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», ἦτοι τῆς Χριστιανικῆς Κοινότητος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὅλοι εἴμεθα μέλη καὶ οἰκοδόμοι συγχρόνως.

Ἄλλα ὅσον περισσότερο ὀλιγοστεύουν αὐτὰ τὰ ἀρνητικά στοιχεῖα τόσον καὶ περισσότερο καλλιτερεύει καὶ προοδεύει ἡ Χριστιανικὴ Κοινωνία, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα πρέπει νὰ γίνωνται ἔτσι, ὥστε πάντοτε νὰ ἀποβαίνουν «εἰς δόξαν Θεοῦ».

5ον

Εἰς τὴν Ἡ΄ Κυριακὴν, 31 Ἰουλίου 1955

(Α΄ Κορινθ. 1,10-17)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἔφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἱδρυσεν σπουδαῖον χριστιανικὸν κέντρον. Πρὸς τοὺς Χριστιανούς δὲ τῆς Κόρινθου ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ αἱ ὁποῖαι διαβάζονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς μικρὰς καθημερινὰς περικοπὰς.

Μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν πρώτην πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου Παύλου εἶναι ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς Ἀπόστολος ὁμιλεῖ διὰ τὰς διαιρέσεις, πού ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν τῆς Κόρινθου καὶ πού τὸν εἶχον λυπήσει πολὺ. Εὐρίσκει δὲ τὴν ἀφορμὴν νὰ τουίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος, ἡ ὁποία εἶναι θεμελιώδης καὶ βασικὴ προϋπόθεσις διὰ κάθε Χριστιανικὴν Κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔδωκε πρῶταρχικὴν σημασίαν καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του.

*

Εἶχε πληροφορηθῆ ὁ Ἀπ. Παῦλος—ὅπως λέγει ἡ περικοπὴ μας σημερινή—, ὅτι εἰς τὴν Κόρινθον εἶχον ἀρχίσει νὰ φιλονικεῖν μεταξὺ των οἱ Χριστιανοὶ καὶ νὰ χωρίζωνται εἰς διαφόρους μερίδας. Διότι ἄλλοι ἔκαυχῶντο, ὅτι ἦσαν ἀπ' εὐθείας μαθηταὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀποστόλου· ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἦσαν μαθηταὶ τοῦ Ἀπολλῶ (ἐνὸς σοφοῦ ἀπὸ τὴν Ἐφεσον, πού ἐστάλη εἰς τὴν Κόρινθον ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ κήρυγμα)· ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἦσαν ὁπαδοὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ὑπῆρχον δὲ καὶ Χριστιανοί, πού δὲν εἶχον χρωματισθῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ πολὺ ὀρθὰ ἔλεγον, ὅτι ἦσαν μαθηταὶ μόνου τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὴν τὴν διαίρεσιν τῶν Χριστιανῶν τὴν εἶχε πληροφορηθῆ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἀπ' ὅπου ἔγραψε τὴν πρώτην ἐπιστολὴν του πρὸς τοὺς Κορινθίους. Καὶ δι' αὐτὸ τοὺς παρακαλεῖ «διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» νὰ φροντίσουν, ὥστε νὰ παύσουν αὐτὰ τὰ «σχίσματα» καὶ αἱ «ἕριδες» μεταξὺ των, ὅλοι δὲ νὰ εἶναι «κατηρητισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ». Διότι, ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ ἀσεβῆ καὶ ἄδικα καὶ ἀνόητα αὐτά, πού ἰσχυρίζοντο καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἐχωρίζοντο εἰς κόμματα ἐχθρικά μεταξὺ των.

Μὲ ποῖον δικαίωμα αὐτοὶ ἐτόλμησαν νὰ διχάσουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἦτοι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Καὶ νὰ χωρισθοῦν ἀπ' αὐτὴν κάτω ἀπὸ διαφόρους σημαίας μὲ ἀνθρώπινα ὀνόματα;— «Μεμέρισται ὁ Χριστός;»—Οὔτε ὁ

«Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα, καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν». (Μάρκ. 6,30)

Παῦλος, ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, ἐσταυρώθη διὰ τὴν σωτηρίαν των· μήτε ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλου ἀνθρώπου!— «Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε;» —Μόνον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὄπαδοι καὶ δούλοι εἶναι οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι, διότι Αὐτὸς ἐσταυρώθη δι' αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ ὄνομά Του ἔλαβον τὸ βάπτισμα τῆς σωτηρίας.

Πόσον δὲ ἀπροσωπολήπτως καὶ ἀνυστεροβούλως εἶχεν ἐργασθῆ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος εἰς τὴν Κόρινθον καὶ μὲ πόσῃν προσοχῇν εἶχε προσπαθήσει νὰ ἀποφύγῃ κάθε παρεξήγησιν, ὅτι τάχα ἐνδιεφέρετο ν' ἀποκτήσῃ ἰδικούς του ὄπαδούς! Οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ νὰ προβάλῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἔργον, ποῦ ἔκαμνε χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον χάριν Αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ «εὐχαριστεῖ» τὸν Θεόν, ποῦ δὲν εἶχε βαπτίσει εἰς τὴν Κόρινθον κανένα ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀρχισυνάγωγον Κρίσπον, τὴν οἰκογένειαν Στεφανᾶ καὶ τὸν Γάϊον, ὁ ὁποῖος εἶχε στεγάσει τὰς χριστιανικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὸ σπίτι του. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τοῦ ἀνέθεσε νὰ «εὐαγγελίζεσθαι», νὰ διδάσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὄχι νὰ βαπτίζῃ. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἔκαμνε, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τοῦ εἶχεν ὑποδείξει· ὄχι μὲ χρησιμοποίησιν καὶ ἐπίδειξιν σοφίας καὶ γνώσεως καὶ εὐφραδειάς, «οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου». Ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπίδειξιν σοφίας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ἡ προσέλκυσις τῶν πιστῶν ὡς ἰδικόν του κατόρθωμα, ἐν ᾧ ἦτο ἀποκλειστικόν ἔργον τῆς χάριτος καὶ τῆς δυνάμεως τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

*

Αὐτὰ μᾶς λέγει σήμερον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τὰ συμβαίνοντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν καὶ διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμαζεν ἐκεῖνα τὰ γεγονότα καὶ ἐξήτει νὰ τὰ διορθώσῃ. Καὶ νομίζει κανεὶς, ὅτι εἶχεν ὑπ' ὄψει του καὶ μερικὰς ἰδικὰς μας συγχρόνους περιπτώσεις. Διότι τὰ ἴδια συμβαίνουν κάποτε καὶ σήμερον μεταξὺ μας. Ἀνάγκη λοιπόν, νὰ προσέξωμεν αὐτὰ τὰ σημερινὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου καὶ νὰ φροντίσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐξορίσωμεν τὰς «ἐριδας» καὶ νὰ καταργήσωμεν τὰ «σχίσματα», ποῦ ταράσσουν κάποτε τὴν πνευματικὴν μας ζωὴν.

EMM.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟΝ ΠΑΓΟΝ

Δειλινὸ στὸ «ἰοστεφὲς ἄστν»...

Ταπεινὸς προσκνητῆς, ὀδεύω στὸν ἱερὸ βράχο. Ἐνα «φῶς ἱλαρόν», τὸ ἀπαλὸ λυκόφως, δίνει ἰδιαιτέρο τόνο στὸν ἀρχαιο-λογικὸ χῶρο.

Πέρα ἢ Ἀκρόπολις μὲ τὰ σεβάσματα ἐρείπια τῶν «σεβασμάτων» τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, τὸν πολυῦμητον Παρθενῶνα. Στέχουν ἐκεῖ τὰ λευκὰ μάρμαρα, γιὰ νὰ μαρτυροῦν τὸ φωτοβόλημα ἐνὸς ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

«Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον». (Μάρκ. 6,31)

“Όλα βυθισμένα σὲ μιὰ σιγή, ποὺ συμβολίζει τὴ λήθη, ἀλλὰ καὶ δίνει συγχρόνως τὴν εὐκαιρία στὴν νοσταλγικὴν ἀναπόλησι τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος...

Ξαφνικά, φωνὲς ἀρμονικὲς διακόπτουν τὴ γαλήνη, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἱεροῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὑμνεῖ ὁ «Χορὸς» τῶν νεοελλήνων ὑμνωδῶν τὴ δόξα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν Τριάδι, «ὃς οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ». «Ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν» ὑψώνουν «ἐκ βαθέων» τὴ δέησι — «θυσιά ἑσπερινή» — στὸν Αἰώνιο, ποὺ μένει, μόνος Αὐτός, ἀναλλοίωτος μέσα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου καὶ ἐποπτεύει τὰ διαρκῶς ἀλλοιούμενα ἀνθρώπινα· σύμβολό των τὰ σπασμένα ἐκεῖνα μάρμαρα...

Λουσμένους μέσα στὴν βυζαντινὴν ἀρμονία τῶν ὕμνων καὶ μὲ ρίγη συγκινήσεως ὁ προσκυνητὴς τῶν ἰχνῶν τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου βλέπει τώρα νὰ ὑψώνεται ἐπάνω στὸ βράχο καὶ νὰ δεσπόζη τῆς ὅλης εἰκόνας ἓνα σύμβολο: ὁ Σταυρὸς τοῦ ταπεινοῦ Ναζωραίου, τὸν Ὅποῖον ἐτόλμησε νὰ κηρύξη στοὺς προγόνους μας Ἀθηναίους, ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτὸ βράχο, ὁ «Πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα». Καὶ ὁ Σταυρὸς αὐτός, ὁ ξύλινος, σύμβολο Νίκης, ἀντικρύζει τώρα ὑπερήφανος τὰ λείψανα τοῦ μεγαλειώδους Ναοῦ τῆς ἀρχαίας θρησκείας, ποὺ τὴν κατέλυσε. Καταλυτὴς ἀκατάλυτος ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός! Εἶναι αὐτός ὁ «διδούς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα»!

Ὁ Σταυρὸς Του στέλλει τώρα στὰ ἱστορικὰ μάρμαρα τοὺς γλυκοὺς τόνους του, μηνύματα τοῦ θείου Πνεύματος πρὸς τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Καὶ τὰ ἄψυχα αὐτὰ μάρμαρα, σὰν νὰ ριγοῦν στὴν ἀπαλὴ θωπεία τῶν πρωτάκουστων ἐκεῖνων ἤχων...

Πρὶν, ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου οἱ εὐφραδεῖς Ἀθηναῖοι δικασταὶ καὶ ρήτορες δημηγοροῦσαν. Καὶ μπορούσε λοιπὸν κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἐκεῖ σοφίαι καὶ σοφιστεῖες μεγάλων καὶ μικρῶν σοφῶν, ρητόρων καὶ δημεγεργτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ ἀνέβη κάποτε στὸ ἴδιο αὐτὸ βῆμα, ὁ ταπεινὸς Ταρσεύς, ὁ «δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ», μὲ τὴν «οὐρανομήκη» ὄμως ψυχὴ. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ βράχος ἐξαγιαζέται καὶ ὁ ἑλληνικὸς κόσμος βλέπει τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, ποὺ ἔρχεται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπολλώνειο. Ἡ περίφημη ἐπιγραφή τοῦ Βωμοῦ γιὰ τὸν «Ἄγνωστον Θεόν», ποὺ οἱ «δεισιδαιμονέστεροι» τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖοι ἀναζητοῦσαν μὲ τὴ φιλοσοφημένη σκέψι των, παίρνει τώρα περιεχόμενο, γίνεται

«Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἐβδ ο μ ἡ κ ο ν τ α...»
(Λουκ. 10,1)

γνωστός, ἀφοῦ τὸν ὑποδεικνύει καὶ τὸν ὀνομάζει ὁ θαρραλέος Χριστοκῆρυξ. Νέες ἔννοιες, νέες ἀλήθειες ἐμπρὸς στὰ θαμβωμένα μάτια τῆς ψυχῆς των... Ἡ «καινὴ διδασχὴ» περὶ τῆς ἀναστάσεως, πού ὁ «σπερμολόγος» ἐκεῖνος «καταγγέλλει» καὶ πού ξε-νίζει τοὺς σοφοὺς, θὰ ἔχη ἀργότερα ἀποτελέσματα τεράστια, κοσμογονικά. Ἡ δημηγορία του θὰ μείνῃ ἱστορική.

Καὶ σήμερα, ἀνεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἱεροῦ βράχου, νομίζεις πὼς ἀκοῦς τὸν ἀντίλαλο τῆς ἀποστολικῆς φωνῆς καὶ τὸ χτύπο τῆς μεγάλης ἐκείνης καρδιᾶς. Ὁ χῶρος, ὅπου στέκεις, σὰν κάτι νὰ διατηρῆ ἀπὸ τὸ «μαγνητικὸ πεδίο» αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸς ὁ δυνατὸς στὴν ἀδυναμία του, ὁ «ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες ψυχές», δὲν συνεκλόνησε μόνο τὸν ρωμαϊκὸ κολοσσό, ἀλλὰ μὲ τὴ «μωρία» τοῦ περὶ Σταυροῦ καὶ Ἀναστάσεως κηρύγματος ἐσύγχυσε τὴν ἑλληνικὴ «σοφία», καί, ὅπως ἐλέχθη, ἀντιμετώπισεν — ὁ σκηνοποιὸς — πυργωμένο τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τοῦ τελειότερου πολιτισμοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ!

Μιά ἀκόμη ἀντίθεση μαζὶ καὶ ἀναλογία στὴ σεμνὴ ἐκείνη εἰκόνα τοῦ δειλινοῦ, ἡ ἀμφισις ἐκείνων πού τελεταρχοῦν ἐπάνω στὸν ἱερὸ βράχο. Φιλοσοφικὸ τρίβωνα θὰ φοροῦσαν ἄλλοτε οἱ σοφισταὶ ρήτορες ἐκεῖ. Τὸ ράσο τὸ κατὰμαυρο καὶ ταπεινὸ τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ δεσπάζει τώρα καὶ περιβάλλει τιμητικὰ τὸν ξύλινο Σταυρὸ. Κορυφαῖος, στὴ βᾶσι τοῦ Σταυροῦ, ὁ πολὺς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού καὶ αὐτὴ κάτι ἐνθυμίζει ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Καὶ νὰ τώρα, ἓνας σεμνὸς ρασοφόρος, τοῦ Παύλου διάδοχος στὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ ψυχῶν, τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ κηρύττει στοὺς συγχρόνους Ἀθηναίους, τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀκροατῶν τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου.

Σήμερα, καθὼς ἄκουα στὴν πρωϊνὴ μὲν λειτουργία, μέσα στὸ μοναδικὸ στάς Ἀθήνας Ναὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου, τὸν ἐμπνευσμένο λειτουργὸ Ἱεράρχη, νὰ μᾶς παρουσιάξῃ τὴν ψυχογραφία τοῦ Ἀποστόλου μὲ δεξιότητα σπάνια, καὶ καθὼς τώρα παρακολουθῶ τὸν ἐσπερινὸν καὶ γλαφυρὸν ὁμιλητὴ τοῦ ἱ. βράχου, ἀπ' ὅπου λίγο πρὶν ἄκουσα, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, τὴν περίφημη ὁμιλία τοῦ Παύλου, ὅπως τὴν διέσωσε περιληπτικὰ ὁ ἱ. Λουκάς,

«...καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνά δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἤμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι». (Λουκ. 10,1)

στάθηκα έκστατικός εμπρός στο μεγαλειό τῆς ψυχῆς τοῦ Πρωτοκορυφαίου καὶ ἐξηγῶ—χωρὶς βέβαια καὶ νὰ δικαιολογῶ—τὸ γιατί μερικοὶ ξένοι θεολόγοι ἐφθασαν στὴν ὑπερβολὴ νὰ θεωρήσουν τὸν Χριστιανισμό σὰν δημιούργημα τοῦ Παύλου. (Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία ἐπαναλαμβάνω κι' ἐδῶ, ὅτι ὁ Παῦλος εἶναι ἰδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς θεολογίας, ὄχι ὅμως καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοσκειάς. Ὁ Παῦλος εἶναι μεγάλος ὡς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ μεγαλεῖο του ἀντανακλᾷ στὸ Θεῖο Διδάσκαλο, ἀπὸ τὸν Ὅποιον ἐμπνέεται).

*

Εἶναι, ἄρα γε, ἀνάγκη νὰ τονίσω τὴ σημασίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Παύλου στὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ κηρύγματός του, ὕστερα μάλιστα ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἔχουν γραφῆ μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 1900ῆς ἐπετείου τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ γεγονότος; «Κανενὸς θνητοῦ, πού ἐνσάρκωνε κάποια κοσμοξακουσμένη ἰδέαν καὶ παρουσιάσθηκε στὰς Ἀθήνας, ἢ ἐμφάνισις δὲν εἶναι πῶς ἀξιοπρόσεκτη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Παύλου», παρατηρεῖ ὁ Ἑρν. Κούρτιους. Μετέβαλε τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου σὲ ἄμβωνα, αὐτὸς πού καὶ τὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴ φυλακὴν ἀκόμη θὰ μετέβαλλεν ἀργότερα σὲ πολύφωνον ἄμβωνα!

Τί κι' ἂν δὲν ἔγραψε καμμιά ἐπιστολὴ «πρὸς Ἀθηναίους»; Ὡμίλησεν ὁ ἴδιος σ' αὐτοὺς. Εἶπεν ἐκεῖ, μέσα στὴν καρδίαν τῆς «κατειδώλου πόλεως», λόγια ὀλοδύναμα, σὰν κληρονομία πολυτιμῆ τοῦ χριστιανικοῦ Ἀσπεως γιὰ ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Θὰ μπορούσε δὲ καὶ σήμερον νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ σ' αὐτοὺς ὁ μεγάλος Παῦλος τὴ φράσιν—σύνθημα, πού τόσα περιλαμβάνει στὴ λακωνικότητά της: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι... Μιμηταὶ μου γίνεσθε!» Μιμηταὶ του, ὡς πρὸς τὴ δύναμιν τῆς πίστεως στὸν Θεὸν καὶ τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν συνάνθρωπον. Μὲ ἄλλας λέξεις, στὴν ἀνεκτίμητην προσφορά του γιὰ μιὰ κοσμογονίαν ἀληθινήν, τὴν κοσμογονίαν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Θὰ εἶναι τοῦτο ἡ καλλίτερη τιμὴ γιὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος Ἀπόστολον· ὁ πῶς καταναυκτικὸς καὶ ὁ πῶς δοξαστικὸς γι' αὐτὸν Ἑσπερινός...

Χ. Γ.

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10—11 τεῦχος τοῦ «Ἐφημερίου» ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ Πρεσβ. κ. Κων. Θ. Πλατανίτου, Οἱ ἤχοι εἰς τὰ ἑωθινὰ τῶν Κυριακῶν, λόγῳ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἔμειναν ἀδιόρθωτα δύο σημεῖα, ἀλλοιοῦντα τὴν ἔννοιαν. Ὅθεν ἐν σελ. 288 στ. 3 ἐκ τῶν κάτω ἀντὶ πλ. δ'—ΙΑ', διορθωτέον πλ. δ' Α', ἐν σελ. 291 στ. 8 ἐκ τῶν κάτω ἀντὶ ι'—ια' διορθωτέον α'—ια'.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΚΚΛ. ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΝΤΑΚΙΑ (*)

ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

1. Ἡ πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τῶν Ἐπιτὰ Μακκαβαίων Παίδων, τῆς μητρὸς αὐτῶν Σολομονῆς καὶ Ἐλεάζαρου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Τῶν Ἀγίων.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Μακκαβαίων τὸν ἐπτάρθρωμον δῆμον, σὺν τῇ μητρὶ Σολομονῇ τῇ ἀγία, καὶ Ἐλεάζαρ ἅμα εὐφημήσωμεν· οὗτοι γὰρ ἠρίστευσαν, δι' ἀγώνων νομίμων, ὡς φρουροὶ καὶ φύλακες, τῶν τοῦ Νόμου δογμάτων· καὶ νῦν ὡς καλλιμάρτυρες Χριστοῦ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου, ἀπαύστως πρεσβεύουσι.

Κοντάκιον.

Τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁ Σταυρὸς ὁ τίμιος, ἐμφανιζόμενος κόσμῳ, πολλαχῶς παρέχεται, εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον· δεῦτε οὖν, καὶ προσκυνήσωμεν τοῦτον φόβῳ, κράζοντες· Σῶσον οὖς ἐπλασας Πανοικτίρμον, ὁ Σταυρὸν καθυπομείνας, καὶ ἀναστήσας ἡμᾶς τοῦ πτώματος.

Μεγαλυνάριον.

Τοῦ Σταυροῦ.

Δεῦτε ἀρυσώμεθα δαφιλῶς, λαμάτων ρεῖθρα, ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Σταυροῦ, ἵνα πολυτρόπων, παθῶν καὶ νοσημάτων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὴν φλόγα σβέσωμεν.

Τῶν Ἀγίων.

Χαίροις ἡ ἐπτάκλωνος συνδρομή, ὄρηκες ὠραῖοι, Μακκαβαίων τῆς πατριᾶς, σὺν μητρὶ τῇ θεία, ἅμα καὶ διδασκάλῳ, οἱ εὐκλεεῖς τοῦ νόμου καὶ θεοὶ φύλακες.

2. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱ. Δειψάνου Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου.

Ἀπολυτίκιον.

Βασιλείου διάδημα...

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 339.

Ἔτερον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς πλοῦτος ἀκένωτος, τῆς ἀθανάτου ζωῆς, τὸ θεῖόν σου λείψανον, ἐκ τῶν λαγόνων τῆς γῆς, τῇ κτίσει ἀντέτειλεν· ὅθεν ἡ ἐκκλησία, θείαν χάριν τρυγῶσα, Στέφανε Πρωτομάρτυς, κατὰ χρέος τιμᾶ σε· Ἦν φύλαττε πρεσβείαις σου, ἐκ πάσης αἰρέσεως.

Μεγαλυνάριον.

Ὅλον διαλάμπον ὑπερφυῶς, αἰγλή ἀφθαρσίας, ὡς πολυάθλος θησαυρός, ἀπὸ γῆς ἐφάνη, Χριστοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ, Στέφανε Πρωτομάρτυς, τὸ θεῖον σκῆνός σου.

3. Ἰσαακίου, Δαλμάτου καὶ Φαύστου Ὁσίων.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν τρίστιχον χορείαν τῶν Ὁσίων τιμήσωμεν, Φαῦστον Ἰσαάκιον ἄμα, καὶ Δαλμάτον τὸν ἐνδοξον· ὡς τρίφωτος λαμπὰς γὰρ τῶν ἡθῶν, σκεδάζουσι τὴν νύκτα τῶν παθῶν, καὶ ταῖς θείαις καταυγάζουσιν ἀρεταῖς, τοὺς πόθῳ ἀνακράζοντας· δόξα τῷ θαυμαστῶσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ μεγαλύναντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίρετε Πατέρων ἡ κορωνίς, Ἰσαάκιε, Φαῦστε, καὶ Δαλμάτε οἱ εὐκλεεῖς· βίου γὰρ ἐνθέου, στηλογραφία ὄντες, ὤφθητε ἐκκλησίας στύλοι ἀκλόνητοι.

4. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἐπιτὰ Παίδων.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖῳ Πνεύματι, ἀφθαρτισθέντες, πολυχρόνιον, ἤνυσαν ὕπνον, οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐπτάρημοι Μάρτυρες· καὶ ἀναστάντες πιστοὺς ἐβεβαίωσαν, τὴν τῶν ἀνθρώπων κοινήν ἐξανάστασιν· ὅθεν ἅπαντες, συμφώνως τούτους τιμήσωμεν, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν πολυέλεον.

Μεγαλυνάριον.

Δόγμα ἀκυροῦται νεκροποιόν· οἱ γὰρ θεῖοι Παῖδες, ἀναστάντες ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐδήλωσαν πᾶσι, τὴν μέλλουσαν γενέσθαι, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ, βροτῶν ἀνάστασιν.

5. Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εὐσιγνίου Μάρτυρος.

Ἀπολυτίκιον.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς ἔμπλεως πίστεως, τῆς πρὸς Χριστὸν εὐσεβῶς, νεάζον τὸ

φρόνημα, ἔσχες ἐν γήρᾳ καλῶς, Εὐσίγνιε ἐνδοξε· ὄθεν ὁμολογή-
σας, τὸν Ὑπέρθεον Λόγον, ἤλεγξας θαρσαλέως, Παραβάτου τὸ
θράσος· ἐντεῦθεν μετὰ Μαρτύρων, Μάρτυς δεδόξασαι.

Κοντάκιον.

Τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς πολὺς τῷ σώματι, σύνεσιν θείαν ἠνεγκας, δι' ἧς ἀμβλύ-
νας ἀσυνέτων ἔπαρσιν, νεανικῶς ἠρίστευσας, καὶ τμηθεὶς τὸν αὐ-
χένα, τῶν αἱμάτων τοῖς ρεῖθροις ἐνθέως ἠρδευσας, Εὐσίγνιε τρι-
σμακάκαρ, τοὺς μέλποντας τὴν σὴν ἄθλησιν.

Μεγαλυνάριον.

Προσόρτιον.

Δεῦτε ἐν τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν, ἀνέλθωμεν πάντες, καὶ ὀψώ-
μεθα μυστικῶς, τὸν ἐν Θαβωρίῳ, ἀστράφοντα ἀρρήτως, Δεσπότην
Ζωοδότην, Ὅν μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἀγίου.

Πίστει ἀναθάλλον τῇ πρὸς Χριστόν, ἐν γήρατι χαίρων, ἠγω-
γίσω νεανικῶς, καὶ τοῦ Παραβάτου, τὴν ἄνοιαν αἰσχύνας, μαρτυ-
ρικῆς ἐπέβης, δόξης Εὐσίγνιε.

6. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλυνάριον.

Θέλων ἐπιδειξάσαι τοῖς Μαθηταῖς, δύναμιν ἐξ ὕψους καὶ σοφίαν
παρὰ Πατρός, ἐν ὄρει ἀνήλθες, Χριστέ τῷ Θαβωρίῳ, καὶ λάμψας
ὡς Δεσπότης, τούτους ἐφώτισας.

7. Δομετίου Ὁσιομάρτυρος καὶ Θεοδοσίου Ὁσίου, τοῦ Νέου.

Ἀπολυτίκιον.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν τῆς χάριτος λόγον εἰσποιησάμενος, πυρσολατρῶν τὰ
τερθρεῖα, ἀπεποιήσω σοφῶς, τῷ Χριστῷ ἀνατεθεὶς Πάτερ Δομέ-
τιε· καὶ ἐν ἀθλήσει ἀκλινής, ὡς Ὁσίων μιμητής, ἐδείχθης Ὁσιο-
μάρτυς· διό σε ὕμνοις τιμῶμεν, σὺν φοιτητῶν σου τῇ δυάδι σοφέ.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δόσιν Θεόδεκτον, τὴν καθαρὰν σου ζωὴν, Θεῷ καθιέρω-
σας, τῷ ἰαμάτων πηγῆν, τὸν τάφον σου δείξαντι· σὺ γὰρ δι' ἐγ-
κρατείας, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, δι'
ἀσκήσεως πόνων, πικρὰ καὶ Θεοδόσιε, Ὁσίων ὁμόσκηνε.

Κοντάκια.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς μυηθεῖς, τὴν πρὸς Χριστὸν εὐσέβειαν, ταῖς ἀρεταῖς, περὶφανῶς διέπρεψας, ἱερῶς πολιτευσάμενος, Θεομακάριστε Δομέτιε· τὴν ἀθλησιν γὰρ ὡς διάδημα, ἐπέθου τοῖς ὁσίοις σου πυκτεύμασι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡσπερ ταμεῖον οὐραγίου ἀγιάσματος
τῶν θεοσδότην δωρημάτων δόσιν ἀφθογον
Φερωνύμως ἐχομίσω παρὰ Κυρίου.
Ἄλλὰ βλῦσον ἰαμάτων τὴν ἐνέργειαν
τοῖς ἐκ πόθου προσπελάζουσι τῇ σκέπη σου
Καὶ βοῶσί σοι, χαίροις Πάτερ Θεοδόσιε.

Μεγαλυνάρια.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Σκότος καταλάμπας τὸ Περσικόν, ἔλαμπας ἐν κόσμῳ, ὡσπερ ἄστρον ἑωθινόν· πόνοις γὰρ ὁσίοις, καὶ ἀθλοῖς μαρτυρίου, υἱὸς φωτὸς ἐδείχθης, Πάτερ Δομέτιε.

Τοῦ Ὁσίου.

Χαίροις θεῖον βλάστημα Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Ἀργολίδος, ἀντιλήπτωρ καὶ ἀρωγός· χαίροις βλυστάγων, ὁ ἰάματα ποικίλα, τοῖς σὲ ὑμολογοῦσιν ὦ Θεοδόσιε.

8. Αἰμιλιανοῦ Κυζίκου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς τοῦ Λόγου εἰκόνας διαγράψας τὴν ἔλλαμψιν, Αἰμιλιανὲ Ἱεράρχα, διὰ βίου ὀρθότητος, τὴν ἔνσωμον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδίδαξας τιμᾶσθαι εὐσεβῶς· διὰ τοῦτο ὡς ποιμένα καὶ ἀθλητὴν, τιμῶμέν σε κραυγάζοντες· δόξα τῷ παρασχόντι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ, πᾶσι τὴν ἀφρῆσιν.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἱερωσύνης κεκτημένος τὴν χάριν, ὁμολογίας τοῖς ἀγῶσιν ἐμπρέπεις ὡς φύλαξ προεστάμενος δογμάτων τῶν ὀρθῶν· χαίρων γὰρ ὑπέμεινας, ἐξορίας καὶ θλίψεως, ὑπὲρ τῆς ἐν σώματι, τοῦ

Σωτήρος εικόνας· Ὁν ἐκδυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμῶν-
τας, Αἰμιλιανὲ σοφέ.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ Κυζίκου θεῖος ποιμήν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας,
Ἱεράρχης θεοειδῆς· χαίροις ὁ προστάτης, τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὦ
Αἰμιλιανὲ πιστῶν ἐδραίωμα.

9. Ματθία τοῦ Ἀποστόλου.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Θεῖω Πνεύματι, κεκληρωμένος, συνεπλήρωσας, τῶν Ἀπο-
στόλων, τὴν δωδεκάριθμον φάλαγγα ἐνδοξεῖ μεθ' ὧν κηρύξας τοῦ
Λόγου τὴν κένωσιν, ἐθαυμαστώθης Μαθθία Ἀπόστολε. Ἀλλὰ
πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἴλασμόν καὶ
μέγα ἔλεος.

Μεγαλυνάριον.

Τὸν τῆς εὐσεβείας ὕφηγητήν, καὶ τῆς Δωδεκάδος, τὸ συμ-
πλήρωμα τῆς κλητῆς, ὕμνοις σε τιμῶμεν, Ἀπόστολε Μαθθία, ὡς
ἄριστον μεσίτην ἡμῶν πρὸς Κύριον.

10. Λαυρεντίου Ἀρχιδιακόνου, Μάρτυρος.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῷ Θεῖω Πνεύματι, καταυγαζόμενος, ὡς ἄνθραξ ἔφλεξας,
πλάνης τὴν ἄκανθαν, Ἀρχιδιάκονε Χριστοῦ, Λαυρέντιε Ἀθλο-
φόρε· ὅθεν ὡς θυμίαμα, λογικὸν ὠλοκαύτωσαι, τῷ σὲ μεγαλύ-
ναντι, τῷ πυρὶ τελειούμενος· διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας θεόφρον, σκέπε
ἐκ πάσης ἐπηρείας.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ διάκονος τοῦ Χριστοῦ, ὁ διακονήσας, ἐν τῇ χά-
ριτι εὐσεβῶς· χαίροις ὁ τελέσας, διὰ πυρὸς ἀνδρείως, τὸν ἔνθεον
ἀγῶνα, Μάρτυς Λαυρέντιε.

**11. Εὐπλου Διακόνου, Μάρτυρος. Νήφωνος Ἀρχιεπι-
σκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀνάμνησις θαύματος ἀγ.
Σπυριδῶνος, γενομένου ἐν Κερκύρα τῷ 1716.**

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖος διάκονος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, δσίως διήγα-
γες, τὰ πρὸς Θεὸν καὶ πιστῶς καὶ ἠθλησας ἄριστα· σὺ γὰρ ἐν

τῷ πελάγει, τῶν ποικίλων ἀγώνων, εὐπλοος, ἀνεδείχθης, παμμακάριστε Εὐπλε, Καὶ νῦν ἡμᾶς πρὸς λιμένα, θεῖον κυβέρνησον.

Τοῦ ἁγ. Νήφωνος.

Ἦχος γ'. Θείας Πίστεως.

Ἔργοις ἔλαμψας, τῆς εὐσεβείας, πᾶσαν ἠῦγασας, τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ταπεινώσεως τρόποις ὑψούμενος· ἀσκητικῶς δοξασθεὶς γὰρ ἐν Ἀθωνί, Πατριαρχῶν καλλονὴ ἐχρημάτισας. Νήφων ἐνδοξε, θεῖων χαρίτων ἐμπλήσον, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σε μεγαλύνονας.

Τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος.

Ἦχος δ'. Κανόνα πίστεως.

Ὡς τῶν ὀρθοδόξων ὑπέρμαχον, καὶ τῶν κακοδόξων ἀντίπαλον, παμμακάριστε Σπυρίδων, εὐφημοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ ὑμνοῦμέν σε, καὶ δυσωποῦμέν σε, φυλάττειν τὸν λαὸν καὶ τὴν πόλιν σου, πάσης κακοδοξίας καὶ ἐπιδρομῆς θαρβάρων ἀπρόβλητον.

Κοντάκια.

Τοῦ ἁγ. Νήφωνος.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς Ἐκκλησίας λύχνος ὄρθης παμφαέστατος
Τῇ καθαρότητι σοφὴ τῆς πολιτείας σου
Τὰς τοῦ Πνεύματος ἐλλάμψεις καταπλουτήσας
Ἄλλ' ὡς σκεῦος ἀρετῶν καὶ ὑποτύπωσης
Καθοδήγησον ἡμᾶς πρὸς βίον κρείττονα
Τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις Νήφων Πατὴρ ἡμῶν.

Τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ τῆς Κερκύρας νῦν προμάχῳ ὑπανοίγομεν,
Ὡς τροπαιούχῳ νικητῇ τὰ αἰσθητήρια,
Ἀνακράζοντες οἱ δοῦλοι σου θεοφόρε,
Σοὶ τῷ ἔχοντι αἰεὶ τὸ εὐσυμπάθητον·
Ἐκ θαρβάρων, ὦ Σπυρίδων, περιφρούρησον,
τοὺς κραυγάζοντας, χαίροις Πάτερ ἀήττητε.

Μεγαλυνάρια.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἄθλους διανύσας μαρτυρικούς, καὶ λύθρας αἱμάτων, πορφύρας τὴν σὴν στολήν, τῷ Χριστῷ παρέστης, ὡς Μάρτυς τροπαιούχος, ὦ Εὐπλε Διακόνων, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Τοῦ ἁγ. Νήφωνος.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονήν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν

φωστῆρα τὸν φεραυγῆ, τὸ τοῦ Ἄθω κλέος, καὶ ἀρετῶν τὸν πλοῦ-
τον, τιμῶμέν σε ἐκ πόθου, Νήφων Πατῆρ ἡμῶν.

Τοῦ ἁγ. Σπυριδωνος.

Τῶν θαυμάτων πέλαγος γεγονώς, πάσης τριχυμίας ἐν θα-
λάσση τε καὶ ἐν γῆ, μέγιστε Σπυριδῶν, διάσωζε εὐχαίς σου, τοὺς
ἐπικαλουμένους μέγα σὸν ὄνομα*.

12. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου Μαρτύρων.

(Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ συμψάλλεται καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς ἀνα-
χομιδῆς τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, διὰ τὸ
ἀποδίδοσθαι κατὰ τὴν αὐριον τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως).

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, τῇ συμφωνίᾳ, τὴν οἰκείωσιν, τῆς συγγενείας,
δι' ἀγώνων ἱερῶν ἐλαμπρύνετε, θεομακάριστε Μάρτυς Ἀνίκητε,
σὺν τῷ Φωτίῳ φωτὸς τῷ θεράποντι. Ἄλλ' αἰτήσασθε, δοθῆναι
πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς μέλπουσιν ὑμῶν τὴν θείαν ἄθλησιν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ' αὐτός. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν τῶν λειψάνων σου, ἁγίαν λάρνακα, ἀρωματίζουσαν, ζωῆς
τὰς χάριτας, ὡς κιβωτὸν ἁγιασμοῦ, πλουτίσαντες θεοφόρε, ἐξ
αὐτῆς δρεπόμεθα, χάριν θείαν καὶ ἔλεος, Μάξιμε πανεύφημε, τῆς
σοφίας ὁ τρόφιμος. Διδὸν μὴ διαλίπῃς πρεσβεύειν, θείας τυχεῖν
ἡμᾶς εὐκλείας.

Κοντάκιον.

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐν σταδίῳ βλέψας σε, ἀνδραγαθοῦντα νομίμως, Ἀθλητὰ
Ἀνίκητε, ὁ Φώτιος ὁ θεόφρων, σύναθλος, στερρός σοι ὄφθη τῇ
ἐκμιμῆσει, ἄπασαν, σὺν σοὶ βασάνων πείραν ἐνέγκας· μεθ' οὗ
πρέσβευε Κυρίῳ, παντὸς κινδύνου, ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Μεγαλυνάριον.

Τῶν Μαρτύρων.

Ἀνίκητες ὄφθης καὶ ἀρραγῆς, Ἀνίκητε μάκαρ, ἐν ἀγῶσιν

* Τά: Ἀπολυτίκιον, Κοντάκιον καὶ Μεγαλυνάριον τοῦ ἁγ. Σπυριδωνος
παρελήφθησαν ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου, τῆς ἐκδοθείσης ἐν Κερ-
κύρᾳ τῷ 1951 ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν Με-
θοδίου.

ἀθλητικοῖς· πλήρης δὲ αὐλοῦ, φωτὸς Φώτιε Μάρτυς· διὸ καὶ ἐπαξιῶς ἐθαυμαστώθητε.

Τοῦ Ὁσίου.

Κήπος πανευώδης ὡς ἀληθῶς, κόσμῳ ἀνεδείχθη, τῶν λειψάνων σου ἢ σορός, αὔραις νοουμέναις, ὁσμὴν ἐπαφιεῖσα, ζωῆς τῆς αἰδίου, Μάξιμε πάνσοφε.

13. Ἡ ἀνακομιδὴ καὶ μετάνοια τοῦ ἱ. Δειψάνου Μαξίμου Ὁσίου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

(Σήμερον ἀποδίδεται ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς).

14. Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μιχαίου τοῦ Προφήτου.

Ἀπολυτίκιον.

Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Ὡς ὄρος περίοπτον, καὶ ἐμφανὲς ἀληθῶς, προεῖδες ἐν Πνεύματι, τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ, Μιχαῖα θεόπνευστε· ἔθεν οἱ εὐρηκότες, ἐν αὐτῇ σωτηρίαν, βαίνουσιν ὡς προέφης, ἐν ταῖς τρίβοις Κυρίου, γεραίροντες ὡς Προφῆτα τὸ σὸν μνημόσυον.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ταῖς λαμπηδόσι, φωτισθεὶς προέγραψας, τὴν συγκατάδοσιν Χριστοῦ, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, οἱ σὲ τιμῶντες Μιχαῖα θεόληπτε.

Μεγαλυνάρια.

Προεόρτιον.

Ἄνωθεν χορεῖται Ἀγγελικαί, καὶ ἀπὸ περάτων, Ἀποστόλων θεῖα πληθῶς, σπεύσατε προθύμως, Γεθημανῇ χωρίῳ, κηδεύσαι ἐπαξίως τὴν θεομήτορα.

Τοῦ Προφήτου.

Γλώσσαν πνευματέμφορον ἐσχηκώς, ὦφθης τῶν μελλόντων, προσημάντωρ ὑφηγητῆς· ἔθεν ἐδοξάσθης, Μιχαῖα θεηγόρε, ἀθλητικῶς σφραγίσας τὴν πολιτείαν σου.

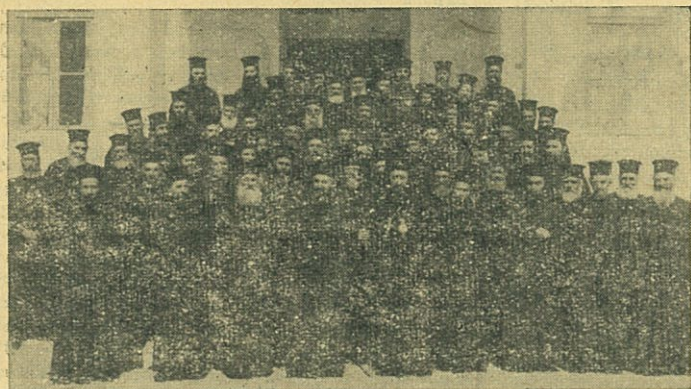
(Ἐπεται τὸ τέλος)

Μοναχὸς ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΙΚΡΑΤΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων ἐπὶ κεφαλῆς τῶν
12 Ἱεροκληρύκων του, εἰς μίαν ἐκκίνησιν διὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν
ἱεραποστολικὴν των ἐξόρμησιν.

Ἀπὸ τὸ Α' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας. Ἐν τῷ μέσῳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος, μετὰ τοῦ
συνεργάτου μας Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Τίτου Ματθαίου.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ. Α. Κ. Ε.

Ἀνακοινοῦται ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ὅτι βάσει τοῦ ἀπὸ 18-2-55 Βασιλικοῦ Διατάγματος, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 62-1955 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος α'), ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς τὴν Δωδεκανήσον, ἐκτὸς τῶν διατάξεων περὶ παροχῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., αἰτινες ἰσχύουσιν ἀπὸ 5ετίας, καὶ αἱ διατάξεις περὶ πόρων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ περὶ συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας Τοπικοῦ Τ.Α.Κ.Ε. εἰς τὰς ἔδρας τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Δωδεκανήσου, ὑπὸ τὸν ὄρον δὲ «Μητρόπολις» νοεῖται καὶ ἡ Ἐξαρχία Πάτμου.

Κατὰ ταῦτα ἐξεδόθη καὶ ἀπεστάλη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 4430)3-6-55 ἐπεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Κεντρικοῦ Τ.Α.Κ.Ε., πρὸς τοὺς ἐφημέριους καὶ τὰ Ἐκκλ. Συμβούλια τῶν Ἱ. Ναῶν Δωδεκανήσου, ἧτις ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὀρίζει τὰς πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὑποχρεώσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν κλπ., καταβαλλομένας εἴτε δι' ἐπικολλήσεως τοῦ ἀναλόγου δι' ἐκάστην περιπτώσεων κληρικοσήμεου, εἴτε δι' ἐκδόσεως σχετικοῦ γραμματιοῦ εἰσπράξεως ἀπὸ 1-4-55, ἧτοι:

Α'. Κ λ η ρ ι κ ὄ σ η μ α : α') Ἀδειῶν γάμου δραχ. 40. β') Διαζυγίων, διορισμῶν, μεταθέσεων καὶ ἀπολύσεων κληρικῶν δραχ. 50. γ') Δηλώσεις Βαπτίσεων δραχ. 10. δ') Αἰτήσεις πρὸς πᾶσαν Ἐκκλ. ἀρχὴν δραχ. 3. ε') Πιστοποιητικὰ ἢ Βεβαιώσεις, ἐκδιδόμενα παρὰ πάσης Ἐκκλ. Ἀρχῆς δραχ. 5. στ') Διὰ Μνημόσυνα εἰς πόλεις καὶ χωρία κάτω τῶν 5.000 κατοίκων δραχ. 5, ἀπὸ 5.000-10.000 κατοίκων δραχ. 10 καὶ ἀπὸ 10.000 καὶ ἄνω κατοίκων δραχ. 15. ζ') Ἀποδείξεις πάσης πληρωμῆς ἐξόδων τῶν Ἱερῶν Ναῶν διὰ ποσοστοῦ 1^ο/ο.

Β'. Γ ρ α μ μ α τ ι α : α') Ἐπὶ πάντων τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ἱερῶν Ναῶν διὰ ποσοστὸν 6^ο/ο.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Δ. Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τῆς 15-6-55 ἀπενεμήθησαν αἱ κάτωθι συντάξεις.

1) Ἀ ὁ γ ω γ ῆ ρ α τ ο ς, εἰς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους: Πρεσβύτερον Παναγιώτην Κερχῆν τοῦ Ἡλία, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου Βολαϊκοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955. Πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον Βοῦβουαν τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου-Ἀγίου Κωνσταντίνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1955. Πρεσβύτερον Ἀλέξανδρον Μπαλῆν τοῦ Σταματίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ταξιαρχῶν Χλωμοῦ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκίρας καὶ Παξῶν, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955. Πρεσβύτερον Γεώργιον Ἰατρόπουλον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμ. Προδρόμου Ἱεραίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης, ἐκ δραχ. 523 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 8ης Φεβρουαρίου 1955. Πρεσβύτερον Δημήτριον Μαμμωνᾶν τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Βασσαρά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σπάρτης, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955. Πρεσβύτερον Νικόλαον Βαλαμίδην τοῦ Εὐαγγέλου, τέως ἀφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Προαστείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων-Νεαπόλεως καὶ Θάσου, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1954. Πρεσβύτερον Νικόλαον Ἀντωνόπουλον τοῦ Εὐαγγέ-

λου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως Σωτῆρος Βόλου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐκ δραχ. 785 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1955. Πρεσβύτερον Ἀθανάσιον Παπανικολάου τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Κουτρομπουχίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας, ἐκ δραχ. 658 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1955. Πρεσβύτερον Δημήτριον Καλογερόπουλον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Καμενιάνων Ἱ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, ἐκ δραχ. 580 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955. Πρεσβύτερον Θεόδωρον Παπαδόπουλον τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου Ἀργυρουπόλεως Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, ἐκ δραχ. 561 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1955.

2) Δόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Αἶδεσ.: Πρεσβύτερον Βασιλείον Ζαφειρῆν τοῦ Ἀθανασίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Πωγωνιανῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως—Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955.

3) Δόγῳ ἀναπηρίας εἰς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους: Πρεσβύτερον Κωνσταντῖνον Κωνσταντινίδην τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Παρασκευῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ἐκ δραχ. 561 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1955. Πρεσβύτερον Ἀνδρέαν Παπαδόπουλον τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Χορῆγι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, ἐκ δραχ. 533 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1955.

Μεταβιβάσθησαν δὲ αἱ συντάξεις. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 2αν Ἀπριλίου 1955 συνταξιούχου Πρεσβυτέρου Βασιλείου Γεωρ. Γούναρη εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Ζαφειρᾶ ἀπὸ 3ης Ἀπριλίου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 350 μηνιαίως. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 9ην Μαρτίου 1955 Πρεσβυτέρου Δημητρίου Ἀγγέλου, εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Γιουβέζαν ἀπὸ 10ης Μαρτίου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 350 μηνιαίως. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 22-10-1954 Πρεσβυτέρου Ἀντωνίου Περιστεροπούλου εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Σουλτάναν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1954 καὶ ἐκ δραχ. 420 μηνιαίως. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 6-3-1955 Πρεσβυτέρου Γεωργίου Σφύρα εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Σοφίαν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 350 μηνιαίως. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 2-5-1955 Πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Τσαμπάζη εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Χρυσῆν καὶ τὴν ἄγαμον θυγατέρα αὐτοῦ Εὐτυχίαν ἀπὸ 3ης Μαΐου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 414 μηνιαίως. Τῆς ἀποβιώσασης τὴν 21ην Ἀπριλίου 1955 Πρεσβυτέρας Ἐλένης Ἀλεξάνδρου Κορμάου εἰς τὴν ἄγαμον θυγατέρα αὐτῆς Ἀμαλίαν ἀπὸ 1ης Μαΐου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 400 μηνιαίως. Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 12-2-1955 Πρεσβυτέρου Διονυσίου Παναγιωτοπούλου, εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Βικτωρίαν ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955 καὶ ἐκ δραχ. 400 μηνιαίως.

Καὶ ἐχορηγήθησαν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα εἰς τοὺς ὡς ἔπεται, κατὰ σπάντας συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, Αἰδ. Πρεσβυτέρους: Παναγιώτην Κεχρῆν δραχ. 2.960. Κωνσταντῖνον Βούβουαν δραχ. 2.960. Ἀλέξανδρον Μπαλῆν δραχ. 2.960. Γεώργιον Ἰατρόπουλον δραχ. 2.900. Δημήτριον Μαιμωνῶν δραχ. 2.960. Νικόλαον Βαλσαμίδην δραχ. 2.940. Νικόλαον Ἀντωνόπουλον δραχ. 4.160. Ἀθανάσιον Παπανικολάου δραχ. 2.960. Δημήτριον Καλογερόπουλον δραχ. 2.960. Θεόδωρον Παπαδόπουλον δραχ. 2.960. Βασιλείον Ζαφειρῆν δραχ. 2.970. Κωνσταντῖνον Κωνσταντινίδην δραχ. 2.990. Ἀνδρέαν Παπαδόπουλον δραχ. 2.980.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αίδεο. Ἀναστάσιον Θεολόγου, Ζαγκλιβέριον Θεολόγος: Ἐνεγράφητε εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ὁ Ἐφημέριος» ἀπὸ 1-1-55. Τεύχη τοῦ 1954 ἔχουσι ἐξαντηθῆ.—**Αίδεο.** Κων/νον Γαλλιῶταν, Μελιβολίαν Λαρίσης: Ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο.—**Αίδεο.** Δημ. Ροζάκη, Ἅγιον Νικόλαον Μελιτινῆς: Διεύθυνσίς σας καὶ ἱεροῦ Ναοῦ σας διωρθώθη.—**Αίδεο.** Σωτήρ. Γράβαν, Ἰθάκην: Δραχμαὶ 75 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις. Εὐχαριστοῦμεν.—**Αίδεο.** Χρῆσ. Παπακωνσταντίνου, Ασβάδειαν: Δραχμαὶ 36 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀπεστάλη σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αίδεο.** Κων/νον Παπαδόπουλον, Νέον Ἐλευθεροχώριον: Δραχμαὶ 37,40 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀπεστάλη σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αίδεο.** Σ. Δ. Γερωντόπουλον, Μήλον: Δραχμαὶ 52 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀπεστάλη ἢ ὑπ' ἀρ. 5182 ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως συνδρομῆς ἱεροῦ Ναοῦ σας διὰ τὴν «Φωνὴν Κυρίου»· εὐχαριστοῦμεν.—**Αίδεο.** Ἰωάννην Λευθεριώτην, Πέλεκα Κερκύρας: Δραχμαὶ εἴκοσι ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομὴν ἐμβάσατε ὧς καὶ πέρουσι ζητούμενα φύλλα ἔχουσιν ἐξαντηθῆ. Μερὶς σας εἰς Τ.Α.Κ.Ε. εἶναι τακτοποιημένη· εἶσθε ἠσφαλισμένος ἀπὸ τοῦ 1932.—**Αίδεο.** Δημήτριον Τσιαδῆν, Κέραμον Χίου: Ἐξερχόμενος σήμερον τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε 502 δραχμὰς σύνταξιν καὶ 3.000 δραχμὰς ἐφ' ἅπαξ. Ὅριον ἡλικίας τῶν ἱερέων ὠρισθῆ ἤδη τὸ 75ον. Δύνασθε ν' ἀποχωρήσετε τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἔχετε συμπληρώσει ὑπὲρ τὰ 35 ἔτη υπηρεσίας, τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τοῦ οἴκειον Μητροπολίτου. Διὰ τὴν ὀφειλὴν σας εἰς Τ.Α.Κ.Ε. θὰ λάβετε προσεχῶς λεπτομεροῦς λογαριασμόν.—**Αίδεο.** Ἐφημέριον ἱεροῦ Ναοῦ Γέννησις Θεοτόκου, Τριανταφυλλιάν: Ἀδύνατον νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμεν, λόγῳ τῆς ἀσφαλείας τῆς διευθύνσεως καὶ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς σας. Γράψατε ὀνοματεπώνυμον καὶ σαφῆ καὶ ἀκριβῆ ταχυδρ. σύστασιν.—**Αίδεο.** Γ. Ρουμπάνην, Βλαχοκρασίον Μαντινείας: Συνδρομὴ περιοδικῶν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» ἐλήφθη καὶ σὰς ἐστάλησαν ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις. Ὁ κ. Δημήτριος Μάνος ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά». Συγχαίρομεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας.—**Αίδεο.** Μωστάτους Ἰωάννην Παπανικολάου, Ἀρφαρὰ Καλαμῶν, Ἀντώνιον Κωνσταντίνου, Κρημαστὴ Ρόδου καὶ Ἀντώνιον Μοντσόπουλον, Κούλουρα Αἰγίου: Συνδρομαὶ περιοδικῶ «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλησαν ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· δι' ἐπιδικνύμενον ἐνδιαφέρον συγχαίρομεν.—**Αίδεο.** Δημήτριον Βογιατζῆν, Σιδηρόκαστρον: Ζητούμενοι τόμοι «Ἐφημερίου» σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Ἐπικολούθησε λήψις χρημάτων καὶ σὰς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξόφλησις. Εὐχαριστοῦμεν.—**Πανοσιολ.** Ἀμβρόσιον Τσατσάνην, Ἀταλάνην: Δραχμαὶ 263 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις. Εὐχαριστοῦμεν.—**Αίδεο.** Μιχαὴλ Τζανάκη, Χριστόν Ἱεραπίετρας: Ἀπὸ δωρεᾶν ἀνωνύμων, ἱερὸς Ναὸς σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου» διὰ 100 φύλλα ἐβδομαδιαίως. Παρακαλοῦμεν ὅπως φροντίσετε ἵνα διανεμῶνται ταῦτα δωρεὰν εἰς τοὺς ἐνορίτας σας.—**Αίδεο.** Εὐγένιον Προβατᾶν, Ἀγραφα Κερκύρας: Ζητούμενοι τόμοι τοῦ «Ἐφημερίου» σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αίδεο.** Ἡλίαν Νάντην, Κρανίδιον: Δραχμαὶ 45 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· εὐχαριστοῦμεν. Ἀριθμὸς φύλλων «Φωνῆς Κυρίου» ἐκανολίσθη. Ζητούμενα βιβλία σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αίδεο.** Εὐθύμιον Σαραντάεαν, Νόμια Σπάργης: Δραχμαὶ 12,50 ἐλήφθησαν καὶ σὰς

εστάλη σχετική εξόφλησις. Ἴσρός Ναός σας ὀφείλει διὰ τὴν «Φ. Κυρίου» δραχμῶν 75 μέχρι τέλους Ἰουνίου, διὰ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» οὐδέν.—**Αἶδεσ.** Γεώργιον Εὐαγγέλου, Στύψην Λέσβου: Σᾶς ἀπεστείλαμεν 20 ἀντίτυπα ἐκ τοῦ ζητουμένου ἀντιχλιαστικοῦ βιβλίου μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Ἄν δὲν σᾶς ἐπαρκοῦν, γράψατέ μας νὰ σᾶς στείλωμεν ὅσα θέλετε.—**Αἶδεσ.** Σωτήρ. Μπελίτσαν, Κεφαλάρειον Κορινθίας: Ὁφειλὴ ἱεροῦ Ναοῦ σας διὰ τὴν «Φωνὴν Κυρίου» μέχρι τέλους Ἰουνίου ἀνέρχεται εἰς δραχμῶν 445.—**Αἶδεσ.** Κ. Παπαδόπουλον, Λευκόγεια Νευροκοπίου: Ἐπιταγὴ 130 δραχμῶν ἔχει ληφθῆ καὶ σᾶς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις. Ἀριθμὸς ἀποστελλομένων ἰσχυρῶν τοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» διωρθώθη.—**Αἶδεσ.** Σ. Κωνστανταράκη, Χασιά: Ἀποστολὴ τῆς «Φωνῆς Κυρίου» ἐρρυθμίσθη ἀπὸ 1-6-55, ὡς ἡ ἀποσταλεῖσα κατάστασις.—**Αἶδεσ.** Κων]νον Ντακόλιαν, Λυκουριά, Δραχμαὶ 80 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδεσ.** Ν. Καροφυλλάκη, Χανδρὰ Κρήτης: Ἴσρός Ναός σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου» διὰ 50 φύλλα ἑβδομαδιαίως. Συγκαίροντες διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως τῶν ἐνοριτῶν σας μερίμνας σας, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ σας λόγια.—**Αἶδεσ.** ἐφημέριον Ἁγίου Χαραλάμπους, Ράχες Φθιώτιδος: Ἀριθμὸς ἀποστελλομένων φύλλων τῆς «Φωνῆς Κυρίου» ἐδιπλασιάσθη κατ' ἐπιθυμίαν σας.—**Πανοσιολ.** Ἄθαν. Γκίνην, Σιδηρόκαστρον: Δραχμαὶ 1830 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς ἀπεστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· οὐδὲν ἔτερον ὀφείλετε.—**Αἶδεσ.** Δημήτρ. Παπαχαραλάμπους, Ἁγίον Γεώργιον Τυμφρηστοῦ: Ἡ ἐλάττωσις τῶν φύλλων τῆς «Φωνῆς Κυρίου» ἐγένετο βάσει καταστάσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς σας. Ἡδὴ ταῦτα αὐξάνονται κατ' ἐπιθυμίαν σας. Καταβάλλεται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια ἐγκαίρην ἀποστολῆς.—**Αἶδεσ.** Σωτήρ. Παπακορφυρίου, Ἀηδονοχώριον Κονίτης: Ἐπιταγὴ 131 δραχμῶν διετέθη δι' ἐξόφλησιν «Φωνῆς Κυρίου» ἀπὸ Δ)βρίου 1953 μέχρι Δ)βρίου 1954, διότι εἰς τὰ βιβλία μας φέρεται ἀνοικτὴ ἡ μερίς σας διὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα. Ἄλλα χρήματα δὲν ἐλήφθησαν· ζητήσατε πληροφορίας ἀπὸ τὸν εἰς ὃν παρεδώσατε τὰ χρήματα. Ἡ μέχρι τέλους Ἰουνίου ε. ἔ. ὀφειλὴ σας ἀνέρχεται εἰς 74 δραχμῶν.—**Αἶδεσ.** Χρῆστον Παπαφραγκάκη, Ἁγίον Γεώργιον Λασηθίου: Ὁφειλόμενον ὑπόλοιπον ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξόφλησις. Δι' ἀποσταλέντα γραμματόσημα σᾶς ἀποστέλλεται ἡ ὑπ' ἀριθμ. 40613/31-12-54 ἀπόδειξις ἐξοφλήσεως συνδρομῆς σας διὰ «Τὸ Χαρούμενον Σπίτι» ἔτους 1955, ὡς ἐγράφετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Πλὴν ὁμως, παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ φέροσθε ὡς ὀφειλέτης καὶ διὰ τὸ 1954.—**Αἶδεσ.** Νικόλαον Παπαδάκον, Αἰμυροδον Γυθείου: Εἶναι ζήτημα ἐπιδεξίου χειρισμοῦ τοῦ ζητήματος ὑπὸ τοῦ τελετάρχου ἱερέως, ἐν πνεύματι προότητος πάντοτε καὶ περὶ οὗς.—**Αἶδεσ.** Κων]νον Μπάλλαν, Ράχες Στυλίδος: Ζητούμενοι τόμοι «Ἐφημερίου» σᾶς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ· ὁμοίως τιμοκατάλογος βιβλίων· ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, πρόκειται περὶ προλήψεως.—**Αἶδεσ.** Ἰωάννην Παναγιώτου, Φούρουος Ἰκαρίας: Δραχμαὶ 68 ἐλήφθησαν καὶ ζητούμενα βιβλία σᾶς ἀπεστάλησαν.—**Αἶδεσ.** Κων]νον Παναζόπουλον, Βλαχοράφτην Καρυσταίης: Δραχμαὶ 50 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς ἐστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλήσεις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδεσ.** Γεώργιον Παπαγεωργίου, Μανροῦριον Κιλκίς: Ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο.—**Αἶδεσ.** Ἀντώνιον Ἀσπρέαν, Μάρμαρον Κερκύρας: Δραχμαὶ 20 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς ἀπεστάλη σχετικὴ ἐξόφλησις. Εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδεσ.** Χριστοφόρον Δαρκαδοῦλαν, Πλαγιὰν Βοιτίου: Ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο.—**Αἶδεσ.** Σιμωνιάτους: Δημήτριον Παυλίγον, Πηγὰς Καλαμῶν, Χρηστὸν Γκόγλιον, Σπήλαιον· Ὁρσοτικοῦ καὶ Κων]νον Παπαγεωργίου, Σακουλεῖκα

Σάμον : Ἀποσταλῆσαι συνδρομαὶ διὰ τὸ οἰκογενειακὸν περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀπεστάλησαν ἐξοφλητικὰ ἀποδείξεις. Ἐυχαριστοῦμεν. — Αἶδες. Σωτήριον Οἰκονόμου, Κομητῶν Ἰωαννίνων : Ἐνεγράφητε εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἀπὸ 1-1-55. — Αἶδες. Δ. Ράπτην, Δωδώνης 100, Ἰωάννινα : Ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο. Αἰτησίς σας ἐκκρομεῖ εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐν ἀναμονῇ χορηγήσεως πιστώσεων κατὰ τὸ νέον οἰκονομικὸν ἔτος, ὅποτε ἐλπίζομεν νὰ σὰς χορηγηθῇ. — Αἶδες. Παναγιώτην Χιώτην, Μυρτιὰν Μονεμβασίας : Ζητούμενα βιβλία πανόδετα τιμῶνται : Παρακλητικὴ 180 δραχ., Ὁρολόγιον 80 δραχ., Ψαλτήριον 35 δραχ., Ἱερατικὸν 40 δραχ. — Αἶδες. Νικόλαον Ρίγγον, Γεωργίτσαν Γρεβενῶν : Μηραῖα δὲν ὑπάρχουσι ἐπίκειται ὁμως προσεχῶς ἡ ἀνατύπωσις των, ἥτις καὶ θὰ ἀνακοινωθῇ τότε ἐπανερχοσθε. — Αἶδες. Πασχάλην Κεχλιμπάρην, Βαμβακόφριτον Σιδηροκάστρου : Δραγμαὶ 25 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξόφλησις εὐχαριστοῦμεν. — Αἶδες. Ἰωάννην Ἡλ. Σιγαλάκον, Ἄλικα Γυθείου : Ἐπιταγὴ 169,50 δραχμῶν καὶ γραμματόσημα ἀξίας 43,60 δραχμῶν ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις θερμοῦς εὐχαριστοῦμεν. Ἡ Διεκπεραιώσις τῆς «Ἐκκλησίας» εἰδοποιήθη σχετικῶς μὲ τὴν ἀνωμαλίαν λήψεως τῶν φύλλον καὶ ἀνέλαβε τὴν τακτοποιήσιν θὰ σὰς γράψῃ ἀπ' εὐθείας. — Αἶδες. Καισάριον Φιλοθεΐτην, Σφάκαν Ἐλατίας : Δὲν εἶσθε ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Διὰ νὰ ἀσφαλισθῆτε δέον νὰ ὑποβάλετε αἰτησιν πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., συνοδευομένην μὲ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, ἥτοι : πιστοποιητικὸν γεννήσεώς σας, ἐπίσημα ἀντίγραφα τοῦ χειροτονητηρίου γράμματος καὶ τοῦ διορισμοῦ σας καὶ δύο φωτογραφίας. Διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπηρεσίας σας εἰς ὅσον δέον ὁμοίως νὰ ὑποβάλετε αἰτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., συνοδευομένην μὲ πιστοποιητικὸν οἰκείου Μητροπολίτου περὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας σας ἐκεῖ (ἔναρξις, λήξις). Τὸ Τ.Α.Κ.Ε. δὲ δ' ἀποφανθῇ περὶ ἀναγνώρισεως ἢ μὴ τοῦ χρόνου τούτου καὶ τῶν ὑποχρεώσεών σας πρὸς αὐτό. — Αἶδες. Δημήτριον Βογιατζῆν, Σιδηροκάστιον. — Ζητούμενα βιβλία σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. — Αἶδεσιμωτάτους : Κων]νον Κουλοῦζην, Ζευγολατιὸ Κορινθίας, Κων]νον Χάρλαν, Κορινθὸν Κατερίνης, Κων]νον Καραλόπουλον, Κατερίνην, Γρηγόριον Μαυροματῆν, Βραγκανιώτικα Κερκύρας, Εὐθύμιον Καρβούνην, Σκούρα Σπάρτης, Κωνσταντῖνον Παπακώσαν, Σκαμιέλιον Τσεπελόβου, Χρήστον Μᾶνον, Κυψέλην Καστορίας, Φώτιον Παπαδόπουλον, Δήριον, Γεώργιον Καπενῆν, Ἀλιβέριον Εὐβοίας, Χρήστον Ἀλεξόπουλον, Πιρίλιθον Κερτέζης, Μ. Ἀντωνόπουλον, Πηγὰς Καλαβρυτῶν, καὶ Παναγ. Θεοδωρακόπουλον, Πάτρας : Ἀποσταλῆσαι ἐπιταγαὶ ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις θερμοῦς εὐχαριστοῦμεν.

*

Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα δι' ἐπιταγῆς, ὅπως ἀναγράφωσιν εἰς τὸ σχετικὸν ἀπόκομμα ταύτης τὸν σκοπὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
 Πρὸς τὸν Αἶδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερον κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
 Ἀποστολικὴν Διακονίαν, Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθήνας (τηλ. 72.112).
 Ὑπεύθυνος Τυπογραφεῖον : Τιμολ. Ρούτσης, Ἰω. Ἀποστόλου 4.